

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

สตรี
อ่อนโยน
ลึกลับแฝง
พิษร้าย

温柔有毒

เหลยเอินน่า 雷恩那 เขียน
พิรุณเดือนสารท แผล

จินตนา รัก

คือทุกสิ่งที่มีชื่อมันจึงใจไว้คู่กัน

นางดึงหน้าต่ำลงอย่างระมัดระวัง หันร่างมากำลังจะดับเทียน ใจพลันกระตุกอย่างแรง เหมือนกับว่านาง...เหมือนกับว่านางเห็นเงาร่างสายหนึ่งที่ยืนนิ่งอยู่ในเรือนหมู่!

คนผู้นั้น...คนผู้นั้นคือ...

ไม่ต้องขบคิดซ้ำสอง ตัวนางติดฝั่ง ดึงกลอนประตูแล้วผลักออกไปก็พบกับบุรุษผู้นั้น

แสงจันทร์ดูจวน้ำค้างแข็งในคำคืนฤดูหนาว สองต้องเส้นผมและจอนผมเขาให้ทอประกาย ตกลงบนหน้าผากกว้างและจุมูกเป็นสันของเขา ทำให้เค้าโครงเครื่องหน้าแบ่งแยกชัดเจน ดวงตาสีกล้ำคู่นั้นดูราวกับหลอมรวมกับแสงจันทร์

“ท่านเมิ่ง...” นางอ้าปากค้าง ไม่ได้เอ่ยคำตามมาอีกราวกับถูกทำให้ตกใจไม่น้อย

บุรุษผู้นั้นก็ตกใจราวกับนึกไม่ถึงว่านางจะผลุนผลันเปิดประตูออกมา

เมิ่งอวินจึงทำสีหน้ากระดากอายขึ้นชั่ววูบ แย้มริมฝีปากอย่างสงบนิ่ง เอ่ยว่า...

“มารอคอยใจึกของแม่นางในเวลานี้ คงจะเร็วไปใช้หรือไม่”

มากกว่ารัก

สตอรี่ออนไลน์ล้วนแฝงพิษร้าย

เหลยอินน่า เขียน พิสูจน์เดือนสารท แปลา

溫柔有毒 雷恩那 Lei En Na 著

Copyright © 2018 Crescent Cultural Enterprise Ltd.

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2562-8

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

พับพับ

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

มากกว่ารักไม่รอช้า หลังจากปล่อย 'ชายาพกดาบเข้าห้องหอ' พระเอกสาย
ยอมเมียออกมา ก็รับเป็นเรื่องราวของ 'เมืองวินเจิง' ศิษย์พี่ของ 'มูไคเวย' ตามมาอย่าง
ต่อเนื่องเลยคะ หลังจากติดอกติดใจกับความขำขันเล่มนั้นกันแล้ว ก็เปลี่ยนอารมณ์มา
สายรักหวานซึ่งที่ซ่อนพิษกันบ้างคะ

สำหรับ 'สตรีอ่อนโยนลั่นแฉ่งพิชร้าย' นั้น จะกล่าวถึงชีวิตแสนรันทดของ
'เจียงหุยเสวี่' ที่ร่างกายนางมีหนอนงูพิษ กระทั่งหนีออกมาใช้ชีวิตในเมืองหลวง
เปิดร้านขายใจึก หวังจะได้ใช้ชีวิตอย่างปกติสุข แต่มีอันต้องจิตใจทวนไห้กับบุรุษผู้ที่
มักมาฝากท้องไว้กับนางทุกวันเสียได้

ที่ว่าความไม่รู้จักจนเข้าขั้นที่มของเมืองวินเจิง กับหญิงสาวที่เอาแต่ปาก
บอกปฏิเสธแต่ใบหน้าแดงก่ำหัวใจเต้นรัว ทำเอาบรรดาผู้หลักผู้ใหญ่ทั้งตรอกเอาใจช่วย
จนหัวใจจะวาย มาร่วมติดตามความรักของคนทั้งคู่กันคะว่าสุดท้ายจะลงเอยอย่างไร
สำนักเหียนเหมินจะยอมปล่อยให้เจียงหุยเสวี่เป็นอิสระจริงๆ หรือ จะรอช้าอยู่ไย
เชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เจียงหุยเสวีย เป็นมนุษย์หนอนกู่ที่มีพิษร้ายแรงที่สุดของสำนักเหยียนเหมิน หนีออกมาจากสำนัก เปิดร้านขายใจึกในเมืองหลวง เป็นคนอ่อนโยนและเข้มแข็ง
- * เมืองวันเจิง มีอุปราชเทวดา ศิษย์ผู้พี่ของมู่ไคเวย ลูกศิษย์ของมู่เจิ้งหยาง ทำอะไรล้วนจริงจัง ขอบกั้นจิตใจมีมือเจียงหุยเสวีย
- * โมเออร์ เด็กหญิงปัญญาอ่อนที่อาศัยอยู่กับเจียงหุยเสวีย มาตลอด รักเจียงหุยเสวียเหมือนพี่สาวแท้ๆ เป็นเด็กหวงของ
- * เจ้าสำนักเหยียนเหมิน อายุห้าสิบปี แต่ดูอ่อนเยาว์เหมือนสามสิบปี ปลุกหนอนกู่พิษลงในร่างของเด็กสาว และมีอะไรกับเด็กสาวจนทำให้ตนเองได้พลังความอ่อนวัย
- * เจียงฉี คนรักของเจ้าสำนักเหยียนเหมิน ญาติของเจียงหุยเสวีย เป็นคนเจ้าอารมณ์ โมโหง่าย

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

บทนำ

พวกนางถูกไล่ต้อนไปที่ลาดเขา

ประตูหินติดกลไกที่โปร่งแสงบานนั้นปิดกั้นทางออกเพียงทางเดียว
เอาไว้ เส้นทางเล็กๆ ที่อยู่ใจกลางลาดเขาทั้งแคบทั้งยาว และรายล้อม
ไปด้วยสัตว์เลื้อยคลาน ซ้ำยังมีสรรพเสียงแปลกประหลาดดังมาจาก
สถานที่ที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล

ที่กลางลาดเขาปราศจากเทียนไขให้แสงแม้เพียงสักเล่ม ได้แต่
อาศัยแสงสลัวจากหินชิงหลิน* ที่ฝังอยู่ในผนังหิน สะท้อนให้เห็นใบหน้า
ที่แตกตื่นและระแวงระวังภัยของพวกนางอย่างเลื่อนราง

ในดวงตามืดมัวของเหล่าสตรีที่เดินเข้ามานั้น ทุกอย่างดูเหมือนจะ
พร่าเลือนไปหมด แต่กลับกระจางชัดหาใดเปรียบ

พวกนางมีกันทั้งหมดสิบห้าคน ต่างเป็นดรูณีที่มีอายุราวสิบสอง

* หินชิงหลิน คือหินที่มีส่วนผสมของแร่ฟอสฟอรัส ได้จากคนหรือสัตว์ที่ตายแล้ว ให้แสงสีเขียว

ถึงสิบหกปี ไม่ว่าแรกเริ่มพวกนางจะเข้ามาที่สำนักเหยียนเหมินแห่งเผ่าชิง ด้วยวิธีใดก็ตามแต่ จะสมัครใจหรือว่าถูกบีบบังคับให้เข้ามา ทว่าจนถึงตอนนี้ในบรรดาพวกนางล้วนไม่เหลือใครเลยสักคนที่ร่างกายยังคงบริสุทธิ์

การไม่บริสุทธิ์เช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าพรหมจรรย์ของหญิงสาว ถูกทำลายแต่ประการใด แต่พวกนางถูกใช้ร่างกายเป็นภาชนะสำหรับ เพาะเลี้ยงหนอนงู* เลือดเนื้อของพวกนางจึงแปรเปลี่ยนไปด้วยพิษ

ลาดเขาแห่งนี้เป็นที่เพาะหนอนงูตามธรรมชาติของสำนักเหยียนเหมินแห่งเผ่าชิง หนอนงูและสัตว์มีพิษจำนวนมากมายมหาศาล เข้ามาครองพื้นที่และขยายพันธุ์กันเป็นเวลานาน จนกลายเป็นด่านสุดท้ายที่สำนักเหยียนเหมินจะใช้ปรุงมนุษย์ให้เป็น 'ราชินีหนอนงูดับพิษ'

ขอเพียงสามารถทนอยู่ในโพรงหนอนงูแห่งนี้จนครบสามวัน และออกไปในสภาพที่ยังมีชีวิตอยู่ แสดงว่าการปรุงนั้นประสบความสำเร็จ แต่ทว่านางรู้ตัวดีว่านางทนต่อไปไม่ได้แล้ว

เมื่อน้อยๆ นุ่มนวลข้างหนึ่งกระชับมือของนางไว้แน่น นางลากเด็กหญิงปัญญาอ่อนที่เรียกขานนางเป็นพี่สาวมานานถึงหกปีออกวิ่งอย่างรวดเร็ว ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ นางเอาตัวเองยังไม่รอด แต่ก็ไม้อาจทิ้งอีกฝ่ายไว้ได้

อย่างไรเสียเด็กหญิงปัญญาอ่อนผู้นี้ก็อยู่เคียงข้างนางเป็นเวลาถึงหกปีเต็มๆ ซึ่งเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ทำให้นางรับรู้ถึงความอบอุ่นในช่วงเวลาตลอดสิบปีที่ถูกขังไว้ที่สำนักเหยียนเหมิน เด็กหญิงเป็นที่ยึดเหนี่ยว

* หนอนงู ตามตำนานเชื่อกันว่าเป็นพาหุพิษที่ถูกคนเพาะเลี้ยงโดยคนำหนอนพิษร้ายแรงมาอยู่ด้วยกัน และปล่อยให้กัดกินกันเองจนเหลือเพียงตัวสุดท้ายที่แข็งแกร่งที่สุด

ท่ามกลางความมืดและเล่ห์เหลี่ยมอุบาย อีกทั้งยังเป็นดอกไม้ดอกน้อย
ที่ผลิบานให้กับนางด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา

ไม่อาจทิ้ง

ความงดงามเล็กๆ ในหัวใจที่ยังคงสู้ต่อเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป
ข้าไม่อาจทิ้งได้เลย

เส้นทางเล็กแคบในตลาดเขานั้นลึกลับซับซ้อน มีกลิ่นเหม็นคาว
ลอยมาเตะจมูก ทำให้นางรู้สึกได้อย่างชัดเจนถึงกระแสลมที่พัดผ่านมา

มีลมย่อมหมายความว่าต้องมีทางออกอีกทาง พวกนางจึงมุ่งขึ้น
ไปเรื่อยๆ ออกวิ่งไปตามเส้นทางที่โค้งขึ้นเพื่อหาจุดสูงสุด วังจนหอบ
ลมหายใจขาดห้วง เหงื่อออกโชกกาย ทรวงอกปวดแปลบแทบจะระเบิด
แต่จะหยุดวิ่งก็ไม่ได้ เพราะเมื่อใดที่พวกนางหยุด บรรดาสัตว์ร้ายที่
แฝงตัวอยู่ในมุมมืดก็จะคืบคลานเข้ามา

เมื่อพวกมันไล่ตามทันและเข้ามาโอบล้อมก็จะหมดหนทางหนีและ
ทำได้เพียงแค่มองหน้าเท่านั้น

ในหูได้ยินเสียงกรีดร้องดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง เป็นเสียงร้องด้วยความ
หวาดกลัวของเหล่าเด็กสาวที่ถูกบีบให้หันมาสู้ก่อนจะตาย นางขบกรามแน่น
กะพริบไล่น้ำตาที่เอ่อขึ้นมาไม่หยุด พยายามเพ่งมองทางตรงหน้าให้ชัด

และแล้วในที่สุด นางก็มองเห็นแสงริบหรี่ส่องลอดลงมาจาก
เบื้องบน

หนทางรอดนั้นอยู่ไม่ไกล เพียงชั่วอึดใจเดียวก็จะได้ออกไปให้พ้น
จากที่นี่ แต่เด็กหญิงปัญญาอ่อนที่อยู่ข้างกายนางกลับสะดุดหกล้ม
เด็กน้อยร้องไห้ด้วยความเจ็บปวด นางจึงปลอบโยนเด็กหญิงเสียงเบา

และฝันแบกเด็กหญิงร่างผอมขึ้นหลัง เมื่อลุกขึ้นได้ก็พบว่ามัสัตว์มีพิษ
ฝูงหนึ่งปิดกั้นทางตรงหน้าเอาไว้

ไม่...ไม่ใช่ฝูงเดียว

พวกมันล้อมเข้ามาด้วยความรวดเร็วเหลือประมาณ

ขณะนี้ช่วงเวลาที่ยุทธ์ที่สุดของคิมหันตฤดู ประจวบกับเป็น
ช่วงเวลาเหล่าสัตว์พิษนี้จะออกมาอาละวาด พวกมันถาโถมเข้ามาอย่าง
รวดเร็วราวกับได้รวมกันเป็นกลุ่มก้อนไร้รูปร่างขนาดใหญ่ สร้างความ
สิ้นหวังและความมืดมนหุดหู่มาเพียงพอที่จะบีบคั้นให้ผู้คนรู้สึกทรวงอก
คับข้อง จนจุดตันเถียน* ติดขัดขึ้นมา

ดูเหมือนหลังจากพวกมันจัดการกับผู้บุกรุกทั้งหมดแล้ว กลับพบว่า
มีมัจฉาอดร่างแหไปได้สองตัว อีกทั้งยังปล่อยให้ 'มัจฉาทั้งสอง'
หลบรอดมาได้ไกลถึงเพียงนี้ สำหรับพวกมันที่ครอบครองลาดเขา
จนกลายเป็นเจ้าถิ่นแล้ว ย่อมไม่ต่างอะไรจากการหยามเกียรติครั้งใหญ่
ดังนั้นที่เข้ามาโอบล้อมจึงไม่ได้มีเพียง 'หนึ่งฝูง' แต่เป็นสัตว์พิษทั่วทุกซอก
ทุกมุมของลาดเขาต่างพากันยกโขยงเข้ามา

นางกลัว แต่วากกลับไปที่เท่านั้น นางไม่อยากจะร้องไห้ แต่น้ำตากลับ
หลั่งออกมาเอง เพราะเหตุใดเพียงต้องการมีชีวิตอยู่ถึงได้ช่าง...
ช่างยากเย็นเช่นนี้...

เอาเถิด อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด เช่นนั้นข้าก็ขอเดิมพันด้วยลมหายใจ
ที่ยังเหลืออยู่ที่นี่ ลองกัดฟันเสี่ยงดู

ฝูงสัตว์มีพิษคืบคลานมาถึงและปิดเส้นทางทุกทิศอย่างมิดชิด

* จุดตันเถียน คือชื่อเรียกตำแหน่งซึ่งพระบริเวณท้องใต้สะดือลงไปประมาณ 3 นิ้ว

จนไม่เหลือช่องว่างใดๆ นางจำได้เพียงว่าตนขบฟันแน่น แน่นเสียจนปวดร้าวไปทั้งกราม นางใช้ร่างกายตัวเองเป็นโล่กำบัง กดทับบนร่างน้อยที่ผ่ายผอมเกินควรเอาไว้ แล้วหลังจากนั้น...หลังจากนั้น...ทุกอย่างก็หายไป

เหลือเพียง...แสงสว่าง

สว่างเสียจนในศีรษะนางขาวโพลนดุจหิมะ รวากับว่าแสงจากท้องฟ้าที่นางโหยหาได้ระเบิดโพล่งขึ้นมาในศีรษะนาง แสงนั้นสว่างไสวจนถึงที่สุด และแผ่ประกายสีเงินยวงปกคลุมไปทั่วทุกพื้นที่

แสงนี้...มาจากที่ใดกันแน่

เมื่อมองดูพื้นที่ไร้ขอบเขตรอบตัวนาง ที่ซึ่งปราศจากแสงลอดเข้ามา สิ่งทีสะท้อนเข้าคลองจักขุนางมีเพียงแสงสะท้อนของหิมะ ทุกอย่างช่างพิสดารเหลือคณานับ กระทั่งนางคิดว่าตนเองได้จบชีวิตลงที่ลาดเขานั่นแล้ว

นางยอมตายไปแล้วแน่นอน ไม่เช่นนั้น นางไม่มีทางได้ยินน้ำเสียงซราอันทุ้มต่ำและอ่อนโยนที่กำลังเรียกนาง

'เสวียหลานรัก...'

หัวใจปวดแปลบ จิตใจนางสั่นไหว

เป็นท่านยายที่กำลังเรียกนาง มีเพียงท่านยายเท่านั้นที่เรียกนางเช่นนั้น ความรู้สึกอันคุ้นเคยที่นางคะนึ่งหาสุดเปรียบปานนี้ กอปรเป็นสายอสนีบาตฟาดลงໃใจ ทำให้นางสั่นสะท้านจนชาไปทั่วสรรพางค์กาย

การตกตายจะทำให้ข้าได้อยู่เคียงข้างท่านยายหรือ หากเป็นเช่นนั้นจริงยอมไม่มีอะไรไม่ได้...

'เด็กโง่ ตกตายอะไรกัน เจ้ายังมีชีวิตติดอยู่ 'ไม่รู้สีกตัวเลยหรือ'

เสียงแหบแห้งนั้นเป็นเงาเช่นในความทรงจำของนาง อบอุ่นราวดวงอาทิตย์ แผ่ความรักใคร่เอ็นดูอย่างไม่ปิดบัง นางยังได้ฟัง หัวใจก็ยังขมวดเป็นปม นางอยากหัวเราะและร้องให้ไปพร้อมๆ กัน กระทั่งอดไม่อยู่ที่จะตะโกนออกมา...

'ท่านยาย หลานคิดถึงท่าน คิดถึงมากๆ เลย! หลานคิดถึงท่านพ่อ กับท่านแม่ด้วย พวกท่าน...พวกท่านล้วนไม่อยู่แล้ว ข้าไม่อยาก...ข้าไม่อยากอยู่คนเดียวอีกแล้ว ข้าเหนื่อยมาก...ท่านยาย หลานเหนื่อยมาก...เหนื่อยมาก...' ทำยที่สุดนางตะโกนจนหมดกำลัง

'เหนื่อยแล้วแต่ก็ยังไม่ถึงเวลาที่จะหยุด ในเมื่อยังมีชีวิตอยู่ก็อย่าลืมหายใจอย่างไร ยายเคยสอนเจ้ามาแล้ว เสวี่ยหลานรัก เจ้ายังจำวิธีการหายใจเข้าออกได้หรือไม่'

'แต่ว่ามีชีวิตอยู่...สกปรกเหลือเกิน...' นางร้องให้ 'ท่านยาย ข้าจะทำเช่นไรดี ข้าถูกทำให้สกปรกเหลือเกิน...'

'ไม่เป็นไร เด็กดี ไม่เป็นอะไรหรอก ขอเพียงเจ้าไม่ลืมที่จะหายใจในช่วงลมหายใจเข้าออกทุกอย่างจะแปรเปลี่ยนไปเอง ฟังสิ ใครกันกำลังเรียกหาเจ้า ร้องให้เสียใจถึงเพียงนั้น เจ้าตั้งใจได้หรือไม่...'

'ท่านยาย...'

เสียงแหบแห้งเปี่ยมความรักอันอบอุ่นนั้นเงียบหายไปไม่ตอบค่านางอีก นางทั้งแตกตื่นลนลานและรู้สึกแคว้งคว้าง พลันรับรู้ถึงคนที่อยู่ข้างกาย อีกฝ่ายเฝ้าเขย่าแขนนางอย่างไม่หยุดหย่อน

'พี่สาว...ฮือๆ พี่สาวรีบลุกขึ้น ฮือๆ...อย่าตายนะ...พี่สาวลุกขึ้น...'

เสียงแหลมแผ่ความมึนงงร้ายของสตรีนางหนึ่งดังแว่วเสียดหู "ยังจะ

เรียกพี่สาวอีก เรียกเสียนสนิทสนมจริงเชียว แท้จริงแล้วข้าก็ไม่อยากเห็นนางตายหรอกนะ ที่ข้าเป็นคนส่งนางเข้าไปในตลาดเขา เพราะข้าเห็นว่าผู้ที่มิซาติกำเนิดไม่ธรรมดาเช่นนางน่าจะกระทำการสิ่งนั้นได้" สตรีผู้นี้ทำเสียงคิกคัก

"กลายเป็นว่าข้าประเมินร่างกายที่มีสายเลือดจากเผ่าไปของนางสูงไป อีกเพียงนิดเดียวก็จะทำสำเร็จแล้วแท้ๆ แต่พอมานางกลับถูกกักเอาไว้ในตลาดเขาแห่งนี้"

"ฮือๆ...พี่สาวลุกขึ้น ลุกขึ้น...ห้ามตายนะ! ลุกขึ้น!" เด็กหญิงปัญญาอ่อนร้องให้พลงพยายามพาดตัวอีกฝ่ายขึ้นบนหลังอันบอบบาง แต่พยายามครั้งแล้วครั้งเล่าก็ไม่สำเร็จ เด็กหญิงยังคงดิ่งดันที่จะลองอีกครั้ง พี่สาวที่เด็กหญิงทั้งลากทั้งดึงยังคงไม่ยับยั้งตัว

"เจ้านี่มันโง่เง่าล้นดี ฮีๆ นางหมดลมไปนานเท่าไรแล้ว ตั้งแต่ออกจากตลาดเขามาจนถึงตอนนี้ก็เป็นเวลาหนึ่งวันเต็มๆ ย่อมสิ้นใจไปนานแล้ว!" แล้วหยุดไปครู่หนึ่ง "ถ้าไม่ใช่เพราะเห็นศพนางยังสมบูรณ์ดี ไม่นิโคสสัตว์พิษและหนอนูก่กลืนกินละก็ ข้าคงร้านที่จะพาออกมาเรื่องนี้ต้องมีสาเหตุเป็นแน่ แต่จะว่าไป...ฮ่าๆ ในเมื่อเห็นอยู่ว่านางตายไปแล้ว เช่นนั้นสาเหตุก็ต้องมาจากตัวเจ้าเป็นแน่แท้" เสียงฝีเท้าันใกล้เข้ามา...

"นางปัญญาอ่อน เจ้าอยู่ในตลาดเขาของสำนักเหยียนเหมินแห่งเผ่าซึ่งเป็นเวลาสามวันสามคืน นอกจากหกล้มหัวแตก ทำคางกระแทกฝ่ามือและเขามือรอยถลอกปอกเปิกแล้ว ก็นับว่าร่างกายยังสมบูรณ์พร้อมดี เจ้ารู้หรือไม่ว่าเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร" น้ำเสียงที่แสร้งดัดจนอ่อนหวานชวนให้ผู้คนรู้สึกเย็นวาบที่หลังคอ "นั่นหมายความว่ากรการปฐยาสำเร็จแล้ว"

มีเพียงเจ้าที่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะกลายเป็น 'มนุษย์หนอนกุ' ที่บริสุทธิ์ และมีพิษร้ายแรงที่สุดของสำนักเหยียนเหมิน เป็นทั้ง 'มนุษย์หนอนกุ' และ 'มนุษย์โอสถ' และโอสถอย่างเจ้าก็จะตกเป็นของเจ้าสำนักแต่เพียงผู้เดียว อีๆ เจ้าสำนักของเราต้องการเจ้าในการใช้พิษด้านพิษ นางปัญญาอ่อน เจ้าดีใจหรือไม่ เจ้ากำลังจะได้รับใช้เจ้าสำนักแล้ว มีเพียงเจ้าที่ได้รับเกียรติอันประเสริฐนี้"

ทันใดนั้นก็มียางบางเบาของบุรุษพุดชดขึ้นมา

"มัวแต่กล่าววาทะเหลวไหลอะไร ในเมื่อเจ้าแน่ใจว่านางคนนั้นหมดลมไปนานแล้ว ก็นำกลับไปทิ้งในตลาดเขา หรือไม่ก็โยนลงผาอิงจู่เสีย อย่าได้วางไว้ให้เกะกะลูกตา" เจียบไปครู่หนึ่ง "นำตัวนางปัญญาอ่อนคนนั้นมาให้ข้า"

"อาชึ่งจะทำตามเดี๋ยวนี เจ้าสำนักใช้พิษด้านพิษครั้งนี้ ย่อมต้องอ่อนวัยลงถึงยี่สิบปี คงความหนุ่มฉกรรจ์เอาไว้ได้ แฮ้อ อาชึ่งเพียงแค่นั้นที่ตนเองไม่มีคุณสมบัติ ไม่สามารถเป็นโอสถให้เจ้าสำนัก ทำได้เพียงมองดูผู้อื่นได้รับการเชยชม เจ้าสำนักอย่าเพิ่งติดใจผู้ใดละ ไม่เช่นนั้น... ไม่เช่นนั้น อาชึ่งจะหึงหวงแล้ว" น้ำเสียงที่สตรีนางนั้นตอบคำกับเจ้าสำนักเหยียนเหมิน ฟังดูไม่ใช่วาทะที่บิรวารจะกล่าวกับผู้เป็นนายสักเท่าใดนัก แต่กลับแฝงความสนิทชิดเชื้อ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่ไม่ธรรมดาของทั้งสอง เจ้าสำนักทำเสียงขึ้นจุมุกราวกับหมดความอดทน สตรีนางนั้นจึงยื่นมือไปจับกุมคน

เสียงร้องของเด็กหญิงปัญญาอ่อนแหลมสูงขึ้นในทันใด ฟังดูเศร้าโศกโหยหวน "ไม่ๆ อ้า...ไม่! พี่สาวลุกขึ้น ลุกขึ้น! พี่ลุกขึ้น! ลุกขึ้น!

อ้า..."

"ช่างหน้าไม่อายนัก!"

เสียงฝ่ามือฟาดดังกังวานติดต่อกันอยู่หลายครั้ง ตบตีจนกระทั่งเสียงกรีดร้องชัดเจนแหลมเล็กแปรเปลี่ยนเป็นเสียงร่ำไห้ครวญคราง ฟังไม่ได้ศัพท์

'ฟังสิ ใครกันเรียกหาเจ้า ร้องให้เสียใจถึงเพียงนั้น...'

หูทั้งสองนั้นได้ยิน แต่เปลือกตากลับหนักอึ้งราวพันชั่ง ทำอย่างไรก็ลืมตาไม่ขึ้น หายใจสิ หายใจเข้าหายใจออก ขอเพียงหายใจ แล้วทุกอย่างจะแปรเปลี่ยนไป

นางถูกทำให้เป็นมลทิน พวกนางต่างก็ถูกทำให้เป็นมลทิน ทั้งที่ควรจะได้ใช้ชีวิตอันงดงามในวัยเยาว์ กลับถูกกักขังไว้ในลาดเขาเช่นนี้

ตลอดทางที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้ เสียงกรีดร้องโศกเศร้ายังคงไม่หยุดเสียงร้องให้ยังคงดังก้องอยู่ในโสตประสาท ราวกับมีน้ำแข็งและถ่านไฟคุอยู่ในลำไส้ นางรู้สึกทั้งร้อนและหนาวในช่องท้อง เจ็บปวดทรมานครั้งแล้วครั้งเล่าราวกับจะทำให้ร่างนางแหลกลาญทั้งเป็น

แหลกลาญทั้งเป็น...ย่อมหมายความว่านางยังมีชีวิตอยู่เพราะฉะนั้น...นางจึงไม่อาจลืมที่จะหายใจ

"เจ้ายังไม่ตาย!" สตรีนามว่าอาฉีตกใจร้องเสียงหลง

"พี่สาว...ลุกขึ้น...พี่สาว..."

นางหันมองไปตามเสียงเรียก เห็นเด็กหญิงร่างน้อยที่อายุยังไม่ครบสิบสามปีดีถูกชายผู้หนึ่งกดทับไว้ได้ร่างอย่างหยาบช้ำ เสื้อผ้าไม่ปกปิดร่างกาย ตามใบหน้ามีแต่รอยแผล เด็กหญิงร่างผ่ายผอมนั้นดูราวกับว่า

แม้ต่อให้อีกฝ่ายจะหักแขนขาทั้งสี่ของตนออกก็จะต้องต่อสู้ชีวิตต่อไป

ไม่นะ...ไม่!

หัวใจของนางดังถูกของมีคมเขี่ยออก เลือดลมพลุ่งพล่าน ความเจ็บปวดและโทสะระเบิดออกมาจากส่วนลึกในจิตใจ บัง! เบรียง...

"เจ้าสำนัก! เจ้า...เจ้าทำอะไรลงไป...อ้า" คำถามอย่างแตกตื่นของสตรีนางนั้นพลันขาดหาย นางล้มลงในทันใด ไม่เพียงสตรีผู้นั้นที่ล้มลงกับพื้นจนลุกไม่ขึ้น เจ้าสำนักที่กำลังประพาศมิชอบก็เข่าอ่อนล้มลงบนตั่งเครื่องหน้าบิตเบี้ยว เลือดไหลออกจากทวารทั้งเจ็ด ร่างกายที่เปลือยครึ่งท่อนบิตเร่าไปมา

นางไม่รู้ถึงสาเหตุที่แน่ชัด ทว่านางพอจะตระหนักได้คร่าวๆ ว่าเป็นที่ร่างกายของนางเองที่สร้างความเปลี่ยนแปลงนี้ขึ้นมา แต่เอาเถิด เปลี่ยนก็เปลี่ยน อย่างไรเสียนางก็ยังมีชีวิตอยู่!

นางยังช่วยคนที่นางใส่ใจไว้ได้ จะแปดเปื้อนมากขึ้นก็ไม่ใช่ไร

นางลุกขึ้นเดินโซเซพลางแบกเด็กหญิงตัวน้อยที่พลอยหมดสติไป ขึ้นมาบนหลังเพื่อที่จะหนีออกไปจากที่แห่งนี้

ตอนอายุหกขวบนางถูกจับมาที่นี่ โดนกักขังอยู่ในสำนักเหยียนเหมินเป็นเวลาสิบปี มีหลายครั้งหลายคราที่นางอยากจะหนีไป เวลาสิบกว่าปีมานี้ นับว่าไม่สูญเปล่า นางได้สำรวจภูเขาซวงอิงแหล่งซ่องสุมของสำนักเหยียนเหมินแห่งนี้ครบทุกซอกทุกมุมมาตั้งแต่แรกแล้ว

ถ้ากระโดดลงจากยอดผา จะยากเย็นเพียงใดก็ยังพอมีหนทางรอด เนื่องจากประตูบานใหญ่น้อยของสำนักเหยียนเหมินมีอยู่ทั่วทั้งภูเขาซวงอิง และมีการเฝ้าทางเข้าออกอย่างเข้มงวด ดังนั้นการเดินลงไปก็เหมือน

การพาตนเองไปติดร่างแห จึงทำได้เพียงเดินขึ้นไปเท่านั้น
เดินขึ้นไป

เมื่อปีนขึ้นไปถึงยอดผาอิงจ้วยซึ่งเป็นจุดที่สูงที่สุด แล้วกระโดดลงมาจากพื้นที่สูงในช่วงฤดูร้อนที่มีน้ำหลากเกิดขึ้นเป็นประจำ กระแสน้ำของลำธารแคบๆ ที่อยู่ใต้หน้าผาจะเชี่ยวกรากเป็นพิเศษ...

ดังนั้นเมื่อตกลงไปอยู่ท่ามกลางกระแสน้ำที่ไหลเชี่ยวและขุ่นข้น ขอบเพียงไม้ลี้มที่จะคงสติให้แจ่มชัดเอาไว้ แล้วปล่อยให้กระแสน้ำพัดพาพวกนางไปให้ไกลแสนไกล อาจจะมีโอกาสรอดชีวิตก็เป็นได้!

ในช่วงเวลานี้นางร้องขอไม่มาก ขอเพียงแค่ตลอดเส้นทางที่จะปีนขึ้นไปบนหน้าผานี้ไม่มีผู้ใดพบเห็นพวกนางก็พอ

"พี่สาวลุกขึ้น...ลุกขึ้นมา...ห้ามตาย..."

ครุ่นน้อยที่นอนอยู่บนหลังนางยังไม่ทันรู้สึกตัวดีก็กล่าวละเมอเลอะเลือน ทำให้นางน้ำตาคลอเบ้า รู้สึกถึงอะไรบางอย่างที่ซุกซ่อนอยู่ภายใน ซึ่งอยากจะเฝินทะยานออกมาจากภายใต้พื้นผิว

นางไม้ลี้มที่จะหายใจเข้าออกสุดกำลัง เพื่อข่มความรู้สึกแปลกประหลาดนั้นเอาไว้

นางเอ่ยรับคำเสียงเบา "ได้ ไม่ตาย เราทั้งสองจะต้องมีชีวิตรอด ไม่ตายหรอก...พี่สาวฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะหนีไปด้วยกัน รอดไปด้วยกัน"

ครานี้สวรรค์เมตตาพวกนางในที่สุด ตลอดทางที่ขึ้นไปบนผาอิงจ้วยไร้ซึ่งอุปสรรคขัดขวางใด ไม่พบพานผู้คนแม้เพียงครึ่งเงา ทว่าเบื้องล่างภูเขาขงอิง...ดูเหมือนจะไกลาหลวุ่นวายไปหมด

นางรู้สึกเหมือนมีผู้คนมากมายวิ่งลงไปยังเชิงเขา เสียงอาวุธและ

เสียงตะโกนกราดกรี้ยวแว่วมาให้ได้ยิน นางไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น และไม่ได้เบี่ยงแรงเพื่อขบคิดให้กระจ่าง นางรู้เพียงแต่ว่าที่เบื้องหลังภูเขา ชวงอิงยิ่งวุ่นวายมากเท่าไรยิ่งดีเท่านั้น

ปล่อยให้คนเหล่านั้นวุ่นวายต่อไป

ยิ่งวุ่นวายก็จะยิ่งไม่มีผู้ใดมาสนใจเส้นทางของพวกนางทั้งสองและทำให้พวกนางหลบหนีได้สำเร็จ

"จากนั้น พี่สาวก็จะดีกับเจ้า"

"พี่สาว... พี่สาวลุกขึ้น... ฮือๆ... ลุกขึ้นมา..."

ดูเหมือนเด็กหญิงร่างผอมบางบนหลังยังคงผืนเลอะเลือน นางได้ยินแล้วได้แต่โค้งปากเป็นรอยยิ้ม ปาดน้ำตาทิ้ง จากนั้นจึงขึ้นไปยืนบนผาอิงจุ้ย เงยหน้ามองดูท้องฟ้าที่โปร่งโล่ง

"ไม่ร้องนะ พอหนีออกไปได้แล้ว พี่สาวจะทำขนมแบ่งนั่งพุทราเชื่อมให้เจ้ากิน เป็นขนมที่ท่านแม่ของพี่สอนมา และท่านพ่อกับท่านยายชอบกิน พี่ยังจำได้ จำได้ชัดเจน... พี่สาวทำให้เจ้ากินดีหรือไม่"

"ฮือๆ..." เดิมเสียงร้องให้ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทันใดนั้นก็เปลี่ยนเป็นอ่อนแรงลงจนกลายเป็นเสียงเดียว "ดี..." รอยยิ้มที่มุมปากนางยังลึกตรึงแน่นอยู่ที่นางแบกอยู่ไม่กล่าววาจาได้อีก จากนั้นนางก็กระโดดลงมาจากผาอิงจุ้ย

7

ครึ่งปีให้หลัง ช่วงเวลาที่หนาวที่สุดของเหมันตฤดู

เมืองหลวงของแคว้นเทียนเฉามีหิมะตกปรอยๆ ติดต่อกันหลายวัน แม้จะไม่ได้ตกหนักมากนัก แต่ปริมาณหิมะในหลายวันมารวมแล้วก็มากจนน่าตกใจ หลายพันหมื่นหลังคาเรือนล้วนมีหิมะหนาเตอะ แม้แต่ต้นสนเขียวขจีในสวนของคฤหาสน์คหบดียังต้องครอบตาข่ายไว้ เป็นการดูแลรักษาเพื่อป้องกันไม่ให้หิมะกดทับกิ่งก้านเสียหาย

แต่ต้นสนเก่าแก่สองต้นที่ขึ้นอยู่ข้างนอกตรอกผืนหมินของเจิงเป่ยไม่ได้รับการดูแล

ลำต้นที่หยาบหนาและใบเขียวแหลมงอกงามขึ้นโดยไม่มีผู้ใดตัดแต่ง อาจเป็นเพราะว่าตรอกผืนหมินนี้เป็นทำเลที่ดี ต้นสนทั้งสองที่ขึ้นเองตามธรรมชาติจึงดูไม่เหมือนต้นสนเก่าแก่ และไม่ได้ตระหง่านอย่างที่นักกวีมักจะบรรยายในโคลงกลอน เพียงหยดยืนลำต้นตามมีตามเกิด

อยู่ตรงนั้น กิ่งก้านที่ไม่ค่อยเป็นระเบียบนักแผลงไว้ซึ่งกลิ่นอายของความ
เกียจคร้านและความเฉื่อยชา

ต้นสนเก่าแก่ที่ดูไร้ชีวิตชีวาสองต้นนี้เป็นเหมือนทวารบาลซึ่งยืนต้น
อยู่สองข้างทางซ้ายขวาของเพิงร้านขนมแป้งย่าง

ร้านแป้งย่างเฉียวจี้เปิดกิจการที่เจียงเป่ย์มาได้สี่สิบกว่าปีแล้ว
เจ้าของร้านขายแป้งย่างอยู่ทางเหนือมาตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นหนุ่มน้อย
วัยสิบ ขายไปขายมาก็กลายเป็นท่านอาเฉียว ขายต่อไปก็ของท่านลุงเฉียว
จนถึงทุกวันนี้ผู้คนต่างเรียกกันติดปากว่าตาเฒ่าเฉียว

หลายวันก่อนโรคจากพิษเย็นสั่งสมที่ขาของตาเฒ่าเฉียวกำเริบ
เขาปวดเข้าสองข้างจนลุกเดินไม่ไหว บุตรชายคนเดียวก็ไปค้าขายอยู่ที่อื่น
ไม่ได้คิดจะรับช่วงต่อกิจการทางนี้ เห็นที่ร้านแป้งย่างนี้คงจะต้อง
ปิดกิจการเสียแล้ว แต่ทว่าไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าในเวลาไม่ถึงครึ่งเดือน
ร้านจะเปิดใหม่อีกครั้ง

ในพื้นที่ร้าน ทางต้นสนฝั่งขวายังคงเปิดกิจการขายแป้งย่างดังเดิม
มีคุณแม่สามีลูกสะใภ้ของสกุลเฉียวเป็นคนดูแล โดยมีตาเฒ่าที่ถือ
ไม้เท้าในมือคอยช่วยคุณงานให้ ส่วนทางต้นสนฝั่งซ้ายมีร้านขายโจ๊ก
เพิ่มขึ้นมา

ผู้ที่อาศัยพื้นที่ร้านแป้งย่างเฉียวจี้ขายโจ๊กเป็นสตรีสองนาง คนที่
โตกว่าก็ไม่ได้โตกว่ามากนัก มีใบหน้างามหมดจด คิ้วและดวงตา
อ่อนหวาน อายุราวสิบหกสิบเจ็ดปี ส่วนน้องสาวร่างเล็กที่อยู่ด้วยกันนั้น
อ่อนวัยกว่า ได้ยินว่าเพ็งจะอายุสิบสามปี แต่รูปร่างนั้นกลับผอมบาง
เกินไป อีกทั้งใบหน้าก็ดูอ่อนวัยมาก มองอย่างไรก็เหมือนเด็กอายุสิบขวบ

ลักษณะของเด็กหญิงผู้นั้นถอดแบบอย่างหญิงงามโดยแท้ เครื่องหน้า ทั้งห้างามหมดจดยิ่งกว่าที่สาวมากนัก แต่ทว่าน่าเสียดาย กลับเป็นเด็ก ที่เกิดมาสติไม่สมประกอบ เวลาปกติทั่วไปจะนั่งเจี๊ยบบั่นไม่กล่าววาจาใด แต่พอโกรธและหัวรั้นขึ้นมา ก็จะกล่าววาจาเดิมซ้ำซากไม่หยุดหย่อน

ภายนอกร้านหิมะยังคงตกปรอยๆ รุ่งอรุณที่ท้องฟ้าสว่างเจิดจ้าก็ยัง เห็นหนาวเป็นพิเศษ หนาวจนบรรดาคนผ่านทางที่ตื่นแต่เช้าปลายเท้า จับน้ำแข็ง นิ้วมือก็เห็บชา แต่พอพบเห็นคว้นเป็นก้อนๆ ลอยออกมาจาก ร้านแป้งย่างเจี๊ยวจ๊ว ทั้งยังได้กลิ่นหอมกรุ่นของอาหาร แม้ปากท้องจะบอก ว่าไม่หิวแต่ก็ยังอยากอาหารขึ้นมา ทั้งในและนอกร้านมีโต๊ะทั้งหมด สิบตัว และทุกที่นั่งล้วนมีผู้คนจับจองจนเต็ม

"ตาเฒ่าเจี๊ยว ฝีมือนวดแป้งกับย่างแป้งของเจ้า พวกข้าว่าสะใจใหญ่ ก็หัดได้ตืออยู่ ทางนี้ยังมีท่านยายเจี๊ยวคอยดู เจ้าก็วางงานบ้าง มานั่งให้ข้า ได้พักตึกว่า" ลูกค้าเฒ่าเฒ่าลงที่ด้านข้างของเพิง และอาศัยไอร้อน เพื่ออบอุ่นร่างกาย เขากัดแป้งย่างร้อนๆ คาโตไปพลาง ชวนเจ้าของร้าน คุยไปพลาง

ป้าเจี๊ยวที่ได้รับคำชมจากลูกค้าเฒ่าเฒ่าเงยหน้าขึ้นมามี สองมือ ยึดแป้งย่างในถาดร้อนไม่หยุด

ลูกค้าประจำคนหนึ่งก็เอ่ยว่า "แป้งย่างของร้านเจี๊ยวจ๊ออร่อยดี ยิ่งเคี้ยวยิ่งหอม หากกินแต่แป้งย่างอย่างเดียวคงจะแห้งเอา ตอนนี้มี ขายโจ๊กแล้ว แป้งย่างแผ่นหนึ่งโจ๊กซามหนึ่งกำลังดี ทั้งราคาถูกและ อิ่มท้อง"

"นี่ไม่ใช่โจ๊กธรรมดา มันเรียกว่า 'โจ๊กขาวห้าสหาย' ซื่อนี้มีที่มาด้วย"

ท่านยายเฉียวเลื่อนเก้าอี้ให้สามีเฒ่าของตัวเองนั่ง แล้วหันกลับไป
นอนบึ่งต่อ ใบหน้าชราที่เต็มไปด้วยร่องรอยของวันเวลาแผยรอยยิ้ม
จริงใจออกมา "ใจนี้ดูเหมือนจืดชืดไม่ปรุงแต่ง ทว่ากินแล้วกลับอ่อนนุ่ม
ละมุนลิ้น วัตถุดิบกับขั้นตอนการทาก็พิถีพิถันมาก ทั้งยังสามารถ...
สามารถ...หือ? หุยเสวี่ย สามารถอะไรนะ" ดวงตาฝ้าฟางเล็กๆ เพ่งมอง
ไปยังแม่นางที่ยืนถือทัพพีคนหม้อเหล็กทางฝั่งร้านขายโจ๊ก

ดวงหน้างามของเจียงหุยเสวี่ยแผยรอยลักยิ้ม นางตอบคำถามยายเฉียว
และลูกค้ายกกลุ่มหนึ่งที่มองมา

"สามารถเพิ่มความอยากอาหาร ดีต่อปอดและตับ แล้วก็ทำให้ลำไส้
ชุ่มชื้นเจ้าคะ"

ท่านยายเฉียวผงกศีรษะ "ใช่แล้ว เป็นเช่นนั้น เป็นเช่นนั้นจริงๆ
ก่อนหน้านี้จะเปิดขายโจ๊ก พวกข้าทั้งบ้านไม่ว่าผู้ใหญ่หรือเด็กต่างลองมาแล้ว
ทั้งยังกิน 'โจ๊กขาวห่าสหาย' หนึ่งชามทุกเช้ามาตลอดครึ่งเดือน ได้ผลดี
มาก โดยเฉพาะบั้งโถวของบ้านข้าอายุได้แปดขวบแล้ว กินข้าวชามเดียว
ใช้เวลาเป็นครึ่งชั้วยาม* กินได้น้อยจนน่าสงสาร แต่ว่าตั้งแต่ได้กิน
'โจ๊กขาวห่าสหาย' กระเพาะลำไส้ก็แข็งแรงขึ้น ผ่านไปไม่กี่วันก็รู้สึกดี
จนลึงโลดได้"

ลูกค้ายกกลุ่มร้อง "เฮอะ" คำหนึ่ง ทันใดนั้นก็ตบเข้า แล้วหัวเราะพลาง
กล่าวว่า

"มิน่าเล่า คนในรุ่นราวคราวเดียวกันกับพวกข้าส่วนมากต้องอาศัย
การค้าขายหาเลี้ยงชีพ ต้องกินให้อิ่มท้องถึงจะทำงานได้ แล้วยังต้อง

* ชั้วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครึ่งชั้วยามจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

รักษาเวลา ยิ่งทำได้ไว ทำได้มากเท่าใด ก็ยิ่งหาเลี้ยงลูกหลานได้มากเท่านั้น เวลางานยุ่งขึ้นมาจริงๆ แม้แต่เวลากินข้าวก็ยังไม่อยากจะเสีย สวาปามได้ไม่กี่คำก็ต้องรีบจัดการกินแบ่งอย่างอื่นใหญ่ให้หมด ทำเอากะเพาะกับลำไส้ย่ำแย่ ที่น่าปวดหัวก็คือ...ขนาดจะขับถ่ายยังต้องเบ่งแล้วเบ่งอีก แทบร้องเรียกท่านปู่ท่านย่า แต่ที่নাแปลกคือเมื่อวานนี้พวกข้าดันถ่ายได้ถ่ายดี วันนี้มาได้ยินท่านยายพูด นับว่าได้พบสาเหตุแล้ว หลานชายท่านกินโจ๊กจนอยากอาหาร ส่วนพวกข้าก็กินโจ๊กจนท้องไส้ไหลลื่น"

วาทะของลูกค้าเฒ่าผู้นี้ทำให้ผู้คนต่างหัวเราะ แม้แต่แม่นางที่กำลังตั้งใจต้มโจ๊กก็ยังหยักมุมปากขึ้น

ทางเลี้ยวลดคดเคี้ยวจนกลายเป็นตรอกขนาดยาวในเชิงเป่ยแห่งนี้ คือที่ที่ชาวบ้านในเมืองหลวงเรียกจนติดปากว่า 'ตรอกผินหมิน (ตรอกผู้ยากไร้)' ตรอกนี้มีนามเดิมแสนไพเราะว่า 'ตรอกซงเซียง (ตรอกหอมกลิ่นสน)'

ที่ผู้คนเรียกว่า 'ตรอกผินหมิน' นั้นมีสาเหตุ เนื่องจากเชิงเป่ยแห่งนี้เป็นที่ที่คนยากจนชั้นแค้นมารวมตัวอยู่ด้วยกัน และตั้งแต่ราชวงศ์เตียนเฉาก่อตั้งเป็นต้นมา มักมีเหตุอุทกภัยและภัยแล้งที่ทำให้ชาวบ้านต้องอพยพหลบหนี ผู้ลี้ภัยที่หนีเข้ามาขอความช่วยเหลือจากเมืองหลวงในตอนแรกต่างถูกกวาดต้อนให้มาลงหลักปักฐานที่เชิงเป่ย เมื่อมีคนจำนวนมากพอที่จะตั้งถิ่นฐานได้แล้วก็ต้องเริ่มต้นตั้งตัวกันใหม่ จากที่เคยมีก็กลายเป็นไม่มี จำต้องลำบากมากมายกว่าจะได้เงยหน้าขึ้นใหม่อีกครั้ง

ที่น่ายินดีก็คือแม้จะได้รับความยากลำบาก แต่ก็ทนกันมาจน

ทุกอย่างเจริญรุ่งเรืองขึ้น หลายปีมานี้แคว้นเทียนเฉา หนึ่งปราศจากศึกสงคราม สองไร้ซึ่งภัยธรรมชาติ ผู้คนในตรอกผืนหมินของเฉิงเปยที่ทนทำงานลำบากตรากตรำในอาณาเขตเล็กๆ ของตัวเอง เริ่มใช้ชีวิตอย่างเบิกบานได้มานานแล้ว แม้ว่าชาวสหยาบอาหารสจี้จะสู้สำหรับอาหารในบ้านคบหิตไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ถือว่าได้กินอิ่มท้อง

เพียงแต่ชาวบ้านเหล่านี้ทำงานหนักเพื่อค้าจุนทั้งครอบครัว ทั้งใช้แรงงานแบกหามขนส่งของมากมาย คนที่ใช้ถ้อยคำหยาบคายไม่บันแตงมีอยู่มาก เมื่อมีวาจาอย่าง 'ถ่ายได้ถ่ายดี' หรือ 'ท้องไส้ไหลลื่น' ชายฉกรรจ์ที่ทำงานแบกหามหลายคนก็อดที่จะหัวเราะเสียงดังและต่อปากต่อคำไม่ได้

"พอตาแกอย่างเจ้าพุตขึ้นมา ข้าก็เริ่มอั้นหุรุดไม่อยู่แล้ว" พลงทำท่ากุ่มกั้น

"มารดามันสิ เจ้าก็เลิกพุตได้แล้ว ข้าซู้รู้สึกวาลำไส้รัดตัวเร็วมาก อีกนิดเดียวก็จะออกมาแล้ว อา...ไม่ได้ๆ ตาเฒ่าเฉียว ขอยืมใช้ส้วมบ้านเจ้าหน่อย" ว่าแล้วก็ลุกขึ้นวิ่งแนบไปที่หลังร้าน

หัวข้อสนทนาที่ไม่ไพเราะเช่นนี้ ผู้คนที่รายล้อมนั่งกินอาหารอยู่รอบเพิงที่ปล่อยควันอุ่นและหอมกลิ่นอาหารต่างก็ไม่ถือสาแม้แต่น้อย ยังคงนั่งกินดื่มกันต่อและหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน

ทันใดนั้น...

"จ่ายเงิน" เด็กหญิงร่างแบบบางและหัวร้นร้องด้วยเสียงแหบแห้ง

เมื่อทุกคนได้ยินก็มองไปที่โต๊ะทางทิศตะวันออกที่อยู่ไกลจากเพิงที่สุดซึ่งมีชายฉกรรจ์สามคนนั่งอยู่ ตอนนี้นั่งสามกำลังจะลุกจากไป แต่

เด็กหญิงปัญญาอ่อนที่ช่วยพี่สาวเก็บโต๊ะเก็บขามที่คนกินเสร็จแล้วอย่างสงบเรียบเรียงร้อยมาตลอดกำลังดึงชายเสื้อชายฉกรรจ์คนหนึ่ง และทำแก้มป้องจ้องฝ่ายตรงข้าม

"พวก...พวกเจ้าจ่ายเงิน ใจึกหนึ่งขามห้าอี่แปะ แบ่งอย่างหนึ่งแผ่นห้าอี่แปะ พี่สาวเคยสอนโมเออร์ ใจึกหกขามกับแบ่งอย่างสามแผ่น...คิดคิดเป็นสี่สิบห้าอี่แปะ พวกเจ้าจ่ายเงิน จ่ายเงินมา" เด็กหญิงพูดพลางกระตืบเท้าอย่างแรง

"เฮอะ หาได้ยากนัก มีคนกล้าทวงเงินกับบิดาด้วย?" ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ที่สุดในบรรดาสามคนที่ยืนอยู่ตรงนั้น สองแขนถือถ้วยขามไว้ที่ระดับอก ใบหน้าส่อแววดูร้าย

ฉากเบื้องหน้าทำให้บรรดาผู้คนที่หัวเราะกันอย่างครั้นครังเงียบเสียงลงทันใด รวากับฝูงนกกระเจิบเชื่องที่หัดตัวด้วยความเหินหนาวไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ

ชายฉกรรจ์ทั้งสามคนนี้เป็นคนดูแลคุณาสน์ของเจ้าของที่ดินจ้าวชิงไห่

คำว่า 'คนดูแลคุณาสน์' นั้นฟังดูดี แต่ความจริงก็คือนักเลงที่จ้าวชิงไห่เลี้ยงไว้

คนเช่าจ้าวอาศัยฐานะร่ำรวยเพื่อข่มเหงผู้อื่น โดยไล่ซื้อร้านรวงในถนนหลายสายของเฉิงเป่ย์ แม้แต่ในตรอกคินหมินนี้ก็ยังมีที่ดินบางส่วนเป็นของเขา มีคนจำนวนไม่น้อยที่ไปพึ่งพาอาศัยเขาและทำงานให้ตามโรงน้ำชา ร้านอาหาร บ่อนพนัน และโรงรับจำนำ

จ้าวชิงไห่มีอำนาจมากในเฉิงเป่ย์ และทำตัววางอำนาจบาตรใหญ่

มาตลอด คนที่เป็นบริวารจึงวางโตเป็นสุนัขจึงจอกแอบอ้างบารมีพยัคฆ์* เหตุการณ์เช่นนี้จึงเป็นสิ่งที่พบเห็นได้โดยทั่วไป ผู้คนหากเลียงได้ ก็พยายามเลียงไม่กล้าทวงความเป็นธรรม เพียงแต่นึกกลับปรากฏผู้ที่ ไม่ยอมอ่อนข้อให้

"จ่ายเงิน พวกเจ้าจ่ายเงิน"

"โมเออร์" เจียงหุยเสวี่เรียกน้องสาว รีบวางทัพพิลงแล้ววิ่งมาหา นางดันเด็กหญิงร่างเล็กที่ยังคงแสดงสีหน้าตื้อตึงไปไว้ข้างหลัง ยึดตัวขึ้นแล้วพูดกับชายฉกรรจ์

"น้องสาวข้ายังเด็ก ได้ทำให้ผู้ใจกว้างทั้งสามโปรดอย่าถือสา ร้านขายจิ๊ก ของข้าเพิ่งเปิดได้ไม่นาน วันนี้ท่านทั้งสามให้เกียรติมาเป็นพิเศษ จิ๊กไม่กี่ชามนี่ถือเป็นสินน้ำใจของข้าหน่อย หวังว่าอีกหน่อยได้ทำจะให้ความ กรุณา" เผอิญว่าท่านยายเจียวพอเห็นชายฉกรรจ์ทั้งสามปรากฏตัวขึ้น ก็ขมวดคิ้วนึ่นหน้า สอบถามที่มาที่ไปทั้งหมดให้นั่งทราบบ

ผู้เข้มแข็งเข้มแข็งคนอ่อนแอ ทั้งสามเป็นคนที่มาจากตรอกผืนหมิน แท้ๆ กลับหันมารังแกคนกันเอง

ตอนนี้พอได้ยินนางพูดเช่นนั้น ตาเฒ่าเจียวก็โบกไม้โบกมือรีบกล่าว เสียงดังว่า "ไม่คิดเงิน ไม่คิดเงิน ถือเป็นสินน้ำใจ ขอความกรุณาด้วย"

ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่นั้นเลิกคิ้วหยาบหนา นิ้วทั้งห้าลูบคางที่มี เคราเขียวขึ้นทั่วพลาฟพูดด้วยน้ำเสียงที่แปลกออกไป "เป็นสินน้ำใจ ของเจ้าหรือแม่นางน้อย" แล้วก็หัวเราะหึและแสรังทำเป็นถอนหายใจ "เฮ้อ สินน้ำใจอะไรกัน เหตุใดพวกข้าถึงยังไม่ได้รับเล่า เกียซาน เจ้าได้รับ

* สุนัขจิ้งจอกแอบอ้างบารมีพยัคฆ์ หมายถึงพวกที่แอบอ้างบารมีผู้อื่นมาข่มขู่หลอกลวงผู้คน

หรือไม่ เหล่าลิว เจ้าเล่า?"

ชายฉกรรจ์ที่ถูกเรียกต่างพากันส่ายศีรษะ บนใบหน้าสอแวดดูร้าย ปากคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ดวงตาสดประกายกลับกลอกกลิ้งไปมา พินิจมองเจียงหุยเสียอย่างละเอียด

ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ผงกศีรษะโดยแรง "ดูสิ ไม่มีใครได้รับ เจ้าจะให้พี่ชายอย่างพวกข้าให้ความกรุณาเจ้าอย่างไร" ชายฉกรรจ์อีกสองคนต่างก็ร่วมผสมโรง

"น้ำใจหรือ จะว่ายากก็ไม่ยาก จะว่าง่ายก็ไม่มีอะไรง่ายกว่านี้แล้ว แค่ว่าแลกกับน้ำใจพวกข้าก็พอแล้ว"

"อ้อ แล้วน้ำใจพวกข้าคืออะไรกันนะ"

"ก่อนอื่น แค่ว่าเรียกคำว่า 'พี่ชาย' ให้ขึ้นหู"

"จากนั้นเล่า?"

"จากนั้น...อิ๊...ฮะ...ฮ่า...ก็ต้องดูบุตรนั้น คลำตรงนี้ แล้วค่อยหอมที่จุดนั้นสักคำสองคำ"

ในทีนั้น ผู้คนส่วนใหญ่เลือกที่จะก้มหน้าก้มตา กล้ามมีโหดแต่มีกล้าย่อยคำ มีคนหนุ่มเลือดร้อนสองสามคนที่กำหนดแน่วและอยากจะทำนอกหน้า แต่ก็ถูกผู้อาวุโสที่อยู่ด้านข้างหรือญาติพี่น้องรังไว้สุดชีวิต

กลับเป็นคนที่ถูกคอกับหญิงสาวสองพี่น้องอย่างตาเหม่าและท่านยายเฉียวที่ออกมาแสดงน้ำใจ เพราะทนเห็นหญิงสาวถูกดูแคลนไม่ได้ จึงรีบออกตัวปกป้อง

"พวกเจ้าสามคนเป็นลูกหลานชาวตรอกผืนหมินแท้ๆ อาชีพเดิมของบิดาพวกเจ้าก็เป็นแรงงานหักร้างทางพง ส่วนมารดาพวกเจ้า...เฮอะๆ"

มาจากที่เช่นไรพวกข้าคงจะพูดได้ไม่เต็มปากหรอก แล้วก็ไม่อยากจะพูดด้วย พวกเจ้ายังคิดว่าตัวเองใหญ่มาจากที่ใด วันทั้งวันดีแต่ข่มเหงรังแกคนบ้านเดียวกัน สุขใจนักหรือไร สุขใจนักใช่หรือไม่!" ท่านยายเฉียวเดินเหินคล่องแคล่วกว่าสามีชรามากนัก นางจึงออกมาเบี่ยงหน้าตาเฉียวพุ่งไปยังข้างกายเจียงหุยเสวี่ย แสดงความขุ่นเคืองในใจทั้งหมดออกมา

ความวุ่นวายจึงเกิดขึ้นตามมาดังคาด

ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ถูกคำพูดของท่านยายเฉียวแทงใจดำเข้าทั่วทั้งใบหน้าแดงชาน ดวงตาทั้งสองข้างจ้องมองมาอย่างโกรธเคือง เขาร้องตะโกนเสียงดัง ทันใดนั้นกำปั้นขนาดใหญ่เท่าซามก็เหวี่ยงเข้ามา

"ท่านยายระวัง!" เจียงหุยเสวี่ยร้องอย่างตกใจ หันมาปกป้องหญิงชราโดยไม่ต้องคิด แต่ทว่าขาของโต๊ะเหลี่ยมขวางเท้าเล็กของนางอยู่ นางเผลอชนเซ โอบร่างท่านยายเฉียวล้มลงกับพื้น แต่ก็หลบรอดพ้นจากหมัดหนักนั้นได้

"พี่สาว... พี่สาวลุกขึ้น! พี่สาวลุกขึ้น! ฮือๆ..." เด็กหญิงพลันคลุ้มคั่งร้องให้น้ำตานองหน้า นางโถมตัวออกไปโอบขาของชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ แล้วอ้าปากกัด

"โมเออร์หยุดนะ!" พอเจียงหุยเสวี่ยหันไปมอง หน้าก็แปรเปลี่ยนเป็นซีดขาว เห็นชายฉกรรจ์ที่เหลืออีกสองคนกำลังจะถีบโมเออร์ออกไป นางยอมลุกขึ้นยืนไม่ทัน ทำได้เพียงใช้แขนขาตะเกียกตะกายเข้าไปพยายามที่จะหยุดยั้ง

เหตุการณ์มาถึงจุดนี้ ผู้สังเกตการณ์ทั้งหลายต่างก็อดรันทมนองไม่ได้อีกต่อไป ผู้คนมากมายเริ่มลุกขึ้นยืน ทางหนึ่งด่าทออีกทางหนึ่ง

เลิกขายแขนเสื้อขึ้นเตรียมที่จะต่อยตี

แม้กระนั้นเจียงหุยเสวียก็ยับยั้งการกระทำอุกอาจของชายฉกรรจ์ไว้ไม่ได้

คนหนุ่มไม่กี่คนที่ได้รับการกระตุ้นและนีกอยากจะออกไปต่อยตีให้หน้าใจก็ยับยั้งไม่ได้ สิ่งเดียวที่ยับยั้งการกระทำอันมิชอบนี้ได้กลับเป็นม้านั่งที่แสนจะธรรมดาตัวหนึ่ง

ม้านั่งทรงเหลี่ยมทำจากไม้ลอยออกมาจากในเพิงร้าน ไม่รู้ว่าผู้ที่โยนมันออกมาใช้กำลังอย่างไร ถึงโยนออกมาได้อย่างเหมาะสมพอดีและยอดเยี่ยมเกินกว่าจะพรรณนา สามารถใช้ม้านั่งหนึ่งตัวโค่นคนสามคนล้มลงได้

เมื่อถึงคนที่สามม้านั่งปล้นแตกกระจาย เศษไม้ปลิวกระเด็นใส่พวกบุรุษใจหายาบช้าจนเลือดไหลอาบท่วมใบหน้า

ตอนนี้เจียงหุยเสวียคิดว่าตัวโมเออร์ไว้ได้แล้ว นางกอดร่างน้อยผอมบางที่สิ้นเทาไม่หยุดเอาไว้แน่นและปลอบด้วยเสียงอันอ่อนโยน "ไม่เป็นไรแล้ว พี่สาวลุกขึ้นมาแล้ว พี่สาวไม่เป็นไร โมเออร์อย่าตกใจไม่เป็นไรหรอก ประเดี๋ยวพี่ทำขนมแบ่งนั่งพุทราเชื่อมให้เจ้ากินดีหรือไม่ต้องกลัว..."

นางง่วนอยู่กับการปลอบโยนคนร่างเล็กในอ้อมกอด ไม่ทันเห็นว่าสายตาของฝูงชนเคลื่อนไปทางข้างหลังนาง ดวงตานับสิบคู่จับจ้องอยู่ที่จุดจุดเดียว มองดูบุรุษร่างสูงที่เดินออกมาจากข้างในตาไม้กะพริบ

"แค่ๆๆ...ผู้ใด ผู้ใดกัน"

"มารดามันทำอะไรลับๆ ล่อๆ เป็นตัวบดขยี้ที่ใดทำ!"

"กลัวลอบกัดบิดาหรือ ไม่อยากมีชีวิตสืบ...เอ่อ...แค่ๆๆ..."

เหล่านุชหยาบซ้ำที่เจอม้านั่งเข้าไป เดิมที่ยังคิดจะกล่าววาทจา
ผรุสวาท แต่พอสองตามองเห็นได้ชัดเจนแล้วว่าผู้ที่ก้าวเดินออกมาจาก
ในเพิงร้านเป็นผู้ใด พลันรู้สึกจุกขึ้นมาในทันที สัมเลือนแม้กระทั่งจะตั้ง
เศษไม้ที่แทงอยู่ทั่วใบหน้าออก

กว่าจะได้ไต่เข้ามาเป็นมือดีของคบหิตอย่างเจ้าของที่ดินแซ่จ้าวได้
พวกเขาสามพี่น้องประพุดติกำเร็บเลียบสานจนเคยชิน แต่สาเหตุที่ทำให้
สามารถวางอำนาจบาตรใหญ่ในเมืองหลวงอันรุ่งเรืองภายใต้แผ่นฟ้า
ผืนนี้ได้นั่นเป็นเพราะพวกเขารู้แน่แท้ใจว่าผู้ใดสามารถที่จะข่มเหงได้
และผู้ใดไม่สามารถที่จะรังควานได้ จึงเลือกบีบแถมะพลับนิม* ซึ่ง
พวกเขาเข้าใจในหลักข้อนี้ดี

เพียงแต่...ไฉนวันนี้จึงได้ตกอยู่ใต้เงื้อมมือของพญามัจจุราชได้!

ไฉนว่าอีกฝ่ายเมื่อครั้งยังเยาว์วัยจำเรียนวิชายุทธ์ได้เพียงเล็กน้อย
ก็เข้ารับตำแหน่งเป็นมือปราบของหน่วยหยาเหมินแห่งสามตุลการ**
ตามผู้เป็นอาจารย์ได้รับการฝึกฝนถึงขั้นสูงสุดในหน่วยประตู่หกบาน และ
ได้ทำคดีใหญ่มากมายในระหว่างนั้น ได้ติดตามอาจารย์ตนเองที่เป็นถึง
'มือปราบเทวดา' ท่องยุทธภพหลายครั้งหลายครา ออกเดินทางไปทั่ว
ทุกหนแห่งในเทียนเฉาและแคว้นแคว้นเล็กที่อยู่ข้างเคียงเพื่อจับกุมผู้ที่
กระทำความผิดกลับมาพิพากษา

และเมื่อไม่นานมานี้อีกฝ่ายเพิ่งได้รับป้ายอาญาสิทธิ์สินลของ

* มะพลับนิม อุปมาถึงคนที่อ่อนแอไร้อำนาจ ต้องตกเป็นเบี้ยล่างถูกคนอื่นข่มเหงรังแก

** สามตุลการ หมายถึงกรมอาญา ศาลยุติธรรม และสำนักตรวจการ มีหน้าที่พิจารณาคดีสำคัญร่วมกัน
โดยเฉพาะ หน่วยงานที่รับผิดชอบเรียกว่าหน่วยหยาเหมิน หรือหน่วยประตู่หกบาน

'มือปราบเทวดา' จากห้องใต้มิดีครองต่อ ทำให้อาจารย์ที่ชราภาพแล้ว
ได้กลับไปพักในบ้านเดิมและใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

เขาคือศิษย์คนโตของมู่เจิ้งหยางอดีตมือปราบเทวดา โดยเขาได้รับ
ฉายาเป็นมือปราบเทวดาคนปัจจุบัน...เมิ่งอวี่เจิง บุคคลที่เด็ดขาดที่คนชั่ว
ส่งเสริมคนดีเช่นนี้ สำหรับคนที่กระทำตนเป็นสุนัขจิ้งจอกแอบอ้างบารมี
พยัคฆ์ คอยหนุนหลังคนชั่วให้กระทำผิดเช่นชายฉกรรจ์ทั้งสามคนนี้ หาก
ไม่นับเมิ่งอวี่เจิงเป็นพญามัจจุราชแล้วจะนับเป็นอย่างไรได้

เพราะฉะนั้นถ้าไม่วิ่งหนีตอนนี้แล้วจะวิ่งหนีเมื่อใดกันเล่า! หนี!

ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้นออกวิ่งนำ สหายทั้งสองค่อยๆ ถอยกลับ
ราวกับถูกสายฟ้าฟาดผ่า วิ่งไล่หลังชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ไป

ข้างในและนอกร้านแบ่งแย่งเฉียวจี้ต่อนี้เจียงกิบ ผู้คนมากมาย
มองไปยังเงาร่างสามสายที่วิ่งลหายไป ก่อนจะเบนสายตามาทงเมิ่งอวี่เจิง
กลอกมองไปมาราวกับอยากจะเร่งให้ทำอะไรสักอย่างแต่ก็พูดไม่ออก

ในที่สุดบุรุษที่เป็นถึงมือปราบเทวดาก็เอ่ยขึ้นเสียงเรียบ...

"ท่านยายเฉียว ม้านั่งกับโต๊ะที่หักไป ไว้ข้าจะซดใช้ให้"

ท่านยายเฉียวที่เพิ่งได้รับการช่วยพยุงจากป้าเฉียวผู้เป็นสะใภ้ตน
ก็ชะงักไป...ที่หักไปมีเพียงม้านั่ง โต๊ะทุกตัวก็ยังอยู่ดีไม่ใช่หรือ หญิงชรา
เพิ่งคิดได้ตอนนี้ก็เห็นเมิ่งอวี่เจิงคว่ำขาโต๊ะตัวหนึ่งขึ้นมาแล้วขว้างออกไป
การขว้างก็ไม่ได้พิเศษพิสดารแต่อย่างใด เพียงขว้างออกไปตรงๆ ไม่เห็น
ใช้แรงเท่าใด โต๊ะก็ปลิวไปไกลหลายจั้ง* กอปรกับเป็นวิถีแบบ 'ใช้หนึ่ง
ล้มสาม' เช่นเดียวกัน หลังจากโต๊ะกระแทกถูกชายฉกรรจ์ทั้งสาม

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

อย่างหนักหน่วงแล้วก็แตกออกเป็นเสียงๆ แผ่นไม้และเศษไม้ที่แตกกระจายก็ปักลงบนแผ่นหลังหยาบหนาและขาของชายฉกรรจ์ทั้งสาม

แต่คราวนี้กลับไม่ได้ยินพวกเขาร้องโอดโอยเสียงหลง เนื่องจากร่างที่หยาบใหญ่ทั้งสามล้มลงกับพื้น สลบสลบไม่ได้สติไป

"ดี!" "ทำได้ดีมาก..." "ยอดเยี่ยม!" ผุ่ชนจากร้านแป้งย่างและเพิงร้านขายไอ้กต่างก็ชื่นชมโห่ร้องดังสนั่น ตบโต๊ะเสียงดังปังปัง แสดงความลึงโลดยินดีในใจออกมา

"ท่านเม้งพอลงมือ เพียงคนเดียวก็เอาอยู่ ปราบความโอหังพวกมันได้เสียที!"

"ก็ใช่นะสิ แค່ท่านเม้งขว้างโต๊ะออกไปสบายๆ ก็ขัดคนทั้งหมดล้มคว่ำแล้ว ต้องอย่างนี้สิถึงจะสาแก่ใจพวกข้า!" ลูกค้าเฒ่าเอ่ยชมเสียงดังสองมือยกขึ้นทำท่าทาง แต่แล้วก็ชะงักไปราวกับนึกอะไรขึ้นได้...

"ว่าแต่...ท่านเม้งมาที่นี่ตั้งแต่เมื่อใดหรือ เหตุใดถึงได้ออกมาจากข้างในร้าน" พลังลูปคางด้วยความสับสน "พวกข้ามารอร้านเฉียวจี้ย่างแป้งแผ่นแรกอยู่ข้างเตาตั้งแต่เช้าแล้วยังกินไอ้กหม้อแรกที่แม่นางเจียงทำก็ไม่เห็นวีแววของท่านเม้งเลยสักนิด เอ...ที่แท้มาตั้งแต่เมื่อใดกัน..."
ฮะ...ข้าก่อน! หรือว่าข้าได้ถามในสิ่งที่ไม่ควรถามเข้า เหตุใดสีหน้าของฝ่ายนั้นแปรเปลี่ยนเป็น...เคร่งขรึม

ลูกค้าเฒ่าเหลือบมองดูตาเฒ่าเฉียวและท่านยายเฉียว ไฉนคู่สามีภรรยาสกุลเฉียวถึงได้มองไปทางเจียงหุยเสียโดยไม่ได้ตั้งใจและดูมีลับลมคมใน จากนั้นก็แลเห็นเม้งอวินเจิ้งมองไปที่แม่นางเช่นกัน

เจียงหุยเสวียยังคงนั่งอยู่กับพื้น โมเออร์น้อยที่อิงแอบอยู่ในอ้อมกอดนางเริ่มสงบลงแล้ว เพียงแต่มือเล็กยังคงคว้าเสื้อของผู้เป็นพี่สาวไม่ยอมปล่อย

สายตาเคลือบแคลงที่ทุกคนมองไปยังนางแฝงแวบแปลกใจ เจียงหุยเสวียถูกจับจ้องจนใบหน้าเริ่มซีดเรื่อ นางสอดประสานสายตาเข้ากับดวงตาคู่หนึ่งของเมิ่งอวิ้นเจิง ใจของนางก็เต้นแรงไม่เป็นลำดับปากจะเอ่ยคำแต่ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี

"เขามา...ฟ้ายังไม่ทันสาง...ก็มาแล้ว" เสียงบางใสเอ่ยขึ้น เจียงหุยเสวียตกตะลึง ก่อนที่จะค้นพบว่า เป็นวาจาของคนตัวเล็กในอ้อมกอด

"เขามาทุกวัน ทุกวัน ทุกวัน..." โมเออร์สุดจุก ดวงตาที่มีน้ำจ้วาวเล็กขึ้น ทั้งที่ดูประหม่าเขินอายอย่างเห็นได้ชัด แต่เวลาที่จับจ้องเมิ่งอวิ้นเจิงยังให้ความรู้สึกตื้อตึง "มา...มาขอกิน"

...ขอ...ขอกิน?

ได้ยินดังนั้น ผู้คนถึงกับปากอ้าตาค้าง แม้แต่แบ่งของที่คาอยู่ในปากก็แทบจะร่วงลงมา

บุรุษร่างสูงใหญ่ที่ถูกกล่าวหาว่า 'มาขอกิน' แม้จะไม่แสดงอารมณ์ใดๆ บนใบหน้า แต่ทว่าหน้าผากกลับเต้นตุบๆ

แม้นางที่ถูกมองว่าเป็นคนในครอบครัวของผู้เสียหายปิดปากน้องสาวตัวเองไม่ทัน ทำได้เพียงลอบระบายลมอยู่ในใจ แล้วผืนยิ้มออกมา

เมื่อสองชั่วยามก่อน

เข้าตรู่กลางฤดูเหมันต์ พระอาทิตย์ยังไม่ทันขึ้น ท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงิน

มีดครีมี

เทียนถูกจุดขึ้นในครัวทอเป็นแสงอบอุ่นวงเล็กๆ เจียงหุยเสวียที่ตื่นเช้ามากเริ่มต้นทำงาน นางใส่พื้นลงในเตาเล็กอย่างคล่องแคล่วทำช่องในเตาให้ลมผ่านได้ง่าย จุดไฟขึ้นและพัดกระพือ เปลวไฟลามเลียอยู่บนพื้นไม้เสียดังเปรียะๆ ไม่นานก็ทำให้เตาเล็กอุ่น

นางทำความสะอาดมือ เติมน้ำใส่ลงในหม้อเหล็ก แล้วเทธัญพืชที่ผ่านการแช่จนเปียกชุ่มมาทั้งคืนลงในหม้อเหล็กที่มีน้ำเดือด นางปรับความแรงไฟให้พอเหมาะ แล้วค่อยๆ ทำโจ๊ก

แม้ว่าตรอกซงเซียงแห่งเจียงเปี่ยนนี้จะได้ฉายาที่ฟังดูน่าเวทนาอย่าง 'ตรอกผืนหมิ่น' แต่สำหรับผู้ที่เพิ่งย้ายมาอยู่ไม่กี่เดือนอย่างเจียงหุยเสวียกลับรู้สึกว่าการชาวบ้านในตรอกซงเซียงต่างก็ใช้ชีวิตประจำวันของตนกันได้อย่างมีสีสันดี

อย่างเช่นในเรือนหมู่ที่เจียงหุยเสวียเลือกย้ายเข้ามาอยู่ ข้างหน้าเป็นร้านแบ่งยางเจียวจีและเป็นที่ตั้งของเพิงร้านขายโจ๊ก ข้างหลังพอดีนเข้าไปก็จะเป็นลานตรงกลางที่ทุกคนใช้สอยร่วมกัน ทั้งยังมีบ่อน้ำอยู่หนึ่งบ่อ แม้ว่าจะเป็นเรือนหมู่ที่มีผู้คนมากมายอาศัยอยู่ร่วมกัน แต่ก็มิห้องครัวและห้องอาบน้ำเล็กๆ แยกอยู่ในแต่ละบ้าน การใช้ชีวิตจึงมีความเป็นส่วนตัวดี และยังให้ความรู้สึกว่าคุณยังมากยิ่งครั้งแรก

ที่แห่งนี้ คนที่นี่ ทำให้นางนวนนึกถึงชีวิตความเป็นอยู่ก่อนนางอายุหกขวบ ผู้คนและเรื่องราวต่างๆ ที่เป็นรูปธรรม นางยอมจำได้เพียงเลือนรางแต่ทว่ายังคงมีความรู้สึกหนึ่งที่นางเคยถูกช่วงชิงพรากจากไปนานแสนนานแล้ว นั่นก็คือความรู้สึกของคืนวันอันสงบสุข

นางคิดว่าไมเออร์ก็น่าจะขึ้นชอบเช่นกัน

ตั้งแต่มายู่ที่นี่ เด็กหญิงก็กลัวว่าจาบอยมากขึ้น แม้แต่อาการ
นั่งเงียบไม่พูด และดวงตาที่คอยมองอย่างระแวดระวังก็ยังส่อแวว
ของความสงบ ไม่ใช่อาการหวาดระแวง

ตอนที่ชายผู้นั้นมา นางกำลังใส่อาหารแห้งที่มีสรรพคุณทางยา
อย่างไหวซาน* เมล็ดซึ่ง** เม็ดบัวลงไปในห้องใหญ่ คนไม้พายในมืออย่าง
ช้าๆ คนไปคนมาหัวใจก็สั่นไหว เพราะพอมองออกไปนอกห้องครัวโดย
ไม่ได้ตั้งใจก็เห็นเงาร่างสูงใหญ่กำยำยืนนิ่งอยู่หน้าประตู

เขาสวมใส่อาภรณ์สีดำทั้งตัว เป็นสีแบบที่เขาใส่เป็นประจำ

บนเอนเขาคาดเข็มขัดหนังสีดำ แนบว่าที่กว้างและตั้งตรงช่วย
ขับเน้นให้ช่วงลำตัวดูทะมัดทะแมงเป็นพิเศษ เขามีรูปร่างสูงใหญ่ลำสัน
กอบกับช่วงแขนขาที่ยาว เมื่อมาปรากฏตัวอยู่ตรงนั้นก็แทบจะปิด
ช่องประตูเล็กเสียมิด

ในวันที่อากาศหนาวจัดเช่นนี้ กลับไม่เห็นว่าเขาจะใส่เสื้อขนสัตว์
หรือเสื้อคลุมเพิ่มสักตัว ผมดำรวบไว้ข้างหลัง แต่สองข้างศีรษะกลับมี
ปอยผมหลุดลุ่ยออกมาจากการผูกมัด ห้อยเคลียบนปากกว้างกับหน้าอก
นางเพิ่งค้นพบเมื่อไม่กี่วันมานี้...ว่าเขามีผมหยักศก

หยักศกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

แต่เส้นผมที่เป็นลอนคลื่นเล็กน้อยนั้น เมื่อปรกกลงมาจากข้างศีรษะ
ของเขาและระบับสองข้างแก้ม ในสายตาของนางแล้ว ช่วยทำให้ใบหน้า
อ่อนเยาว์แต่ไร้ซึ่งความปรานีของเขาดูนุ่มนวลขึ้นมาก

* ไหวซาน หรือช่วยซัว เป็นพืชในสกุลกลอย

** ซึ่ง หมายถึงแอปปริคอต

ในช่วงไม่กี่วันมานี้ เพียงแค่เมื่อถึงเวลา ภายนอกห้องครัวของนางก็จะมีเขาเป็นแขกผู้มาเยือน แรกเริ่มเขามาที่ตรอกซงเชียงเพื่อชี้แนะวิชาการต่อสู้ให้กับเด็กๆ

ได้ยิมน่าก่อนหน้านี้อาจารย์ของเขาทำงานของทางการในหน่วยประตูกบฏจนถึงตอนนี้ได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตแต่งตั้งให้เป็นมือปราบเทวดาย่อมมีฐานะดีพันมากมายเป็นธรรมดา แต่ขอเพียงเขายังอยู่ในเมืองหลวงก็จะเสาะหาเวลาว่างมาสอนวิชาการต่อสู้ในตรอกซงเชียงให้ได้

ที่กระทำการเช่นนี้ไม่ได้มีแต่เขาเพียงผู้เดียวเท่านั้น เขายังมีศิษย์น้องหญิงอีกคนที่พอมีเวลาว่างก็จะมาสอนวิชาการต่อสู้ให้กับพวกเด็กๆ

ในบรรดาเด็กที่มาจำเรียนวิชาการต่อสู้ก็มีบั้งโกว หลานชายสกุลเฉียวรวมอยู่ด้วย วันนั้นเมื่อเด็กๆ จำเรียนกันเสร็จ ตาเฉียวก็ยกแบ่งย่างหลายชิ้นให้เด็กๆ ที่หิวจนท้องร้องโครกครากได้เติมเต็มท้องน้อยๆ ตอนนั้นนางกำลังเตรียมตัวเปิดกิจการขายโจ๊ก จึงทำโจ๊กขาวห้านายออกมา แล้วเชิญชวนผู้คนบ้านใกล้เรือนเคียงให้ได้ลิ้มลอง

เดิมทีนางคิดว่าบุคคลที่สูงส่งเช่นเขาคงไม่เห็นโจ๊กขาวที่ดูผิวเผินแล้วจัดซื้อธรรมดา ยิ่งเช่นนี้อยู่ในสายตา นึกไม่ถึงว่าเขากลับ...

'ได้ยิมน่าเป็นอาหารให้ลองชิม ข้าขอแม่นางสักสามได้หรือไม่'

เขาสอนวิชาเสร็จแล้วก็มาหยุดอยู่ตรงหน้านาง ขอโจ๊กหนึ่งชามจากนางด้วยสีหน้าอันเคร่งขรึมและวาทะที่สุภาพ

เมื่อนางตักโจ๊กใส่ชามจะส่งให้ เขาก็รู้สึกได้ถึงนิ้วมืออันสั่นเทา ทั้งสับสนและลมหายใจที่ขาดห้วงของนาง นางไม่รู้ว่าตนเองทำได้อย่างไรที่ส่งชามโจ๊กให้เขาโดยไม่ทำโจ๊กที่ร้อนจนคว้นฉุนหรดใส่เขา

เขากินทีละคำอย่างช้าๆ ไม่นานนักก็กินโจ๊กร้อนๆ จนหมดเกลี้ยง เมื่อส่งชามเปล่าคืนให้นาง เขาก็ไม่ได้เอ่ยติชมโจ๊กของนางแม้สักครั้งคำ เพียงกล่าวแต่คำขอบคุณ

นางบรรยายไม่ถูกว่าในใจเป็นความรู้สึกเช่นไร มีทั้งความผิดหวัง และมีความตื่นเต้น รู้สึกว่าโจ๊กชามนี้ยังไม่ถูกปากเขา และที่จริงก็ยังทำได้ไม่ดีนัก

แต่ที่นางไม่รู้เลยก็คือตั้งแต่ที่เขาได้ลิ้มลองอาหารมื้อนั้น เขาก็เริ่มมาหานาง!

คำนวณดูแล้วก็เป็นเวลาเดือนกว่าๆ ที่ช่วงเช้ามีดแทบทุกวัน เมื่อห้องครัวมีควันพุ่งลอยออกมา เขาก็จะมาปรากฏตัวที่เรือนหมูโดยไร้สัมเสียง

ในเวลานี้เมื่อเห็นเขามาปรากฏตัวตามคาด เจียงหุยเสวียก็รู้สึกอบอุ่นในใจจนไม่อาจหุบยิ้ม "ยังต้องรออีกสักครู่ใหญ่ ช่างในนี้อากาศอุ่นกว่ามาก ท่านเมิ่งจะเข้ามานั่งก่อนหรือไม่"

เมิ่งอวินเจิงพยักหน้าเล็กน้อยแทนการตอบรับ เดินเข้ามาข้างใน และลากม้านั่งเหลื่อมจากประตูหลังมานั่งด้วยความเคยชิน

ห้องครัวขนาดเล็กที่เก็บของได้มากมายแห่งนี้สำหรับเจียงหุยเสวียแล้วนับว่ากำลังดี อุปกรณ์เครื่องใช้ทำครัวและวัตถุดิบทำอาหารต่างวางอยู่ในตำแหน่งที่นางเอื้อมถึง แต่เมื่อเพิ่มบุรุษร่างใหญ่เข้ามาอีกหนึ่งคน แม้ว่าเขาจะนั่งนิ่งอยู่กับที่แล้วก็ตาม เจียงหุยเสวียก็ยังรู้สึกวุ่นวายที่รอบข้างอัดอัดไปชั่วขณะ

นางลอบสอดสายใจเข้าลึกๆ เบนสมาธิกลับไปทีเตา เมื่อคุมหิ

อีกครั้งได้แล้วก็คนหม้ออย่างพิถีพิถันเป็นครั้งสุดท้าย การทำเช่นนี้จะช่วยให้วัตถุดิบที่มีสรรพคุณทางยาที่อยู่ในโถงอ่อนนุ่มลง ทำให้กระเพาะและลำไส้สามารถดูดซึมได้ง่าย

"ให้ท่านรอนานแล้ว" นางตักโจ๊กชามแรกที่เพิ่งทำเสร็จส่งถึงโต๊ะเล็กเบื้องหน้าบุรุษ

ชามกระเบื้องขอบกว้างที่ใช้ตักโจ๊กใส่นั้น ความจริงมีขนาดใหญ่เมื่อเทียบกับชามที่ทุกวันนี้นางตักให้ลูกค้ายาอื่น มีขนาดใหญ่กว่าเป็นสองเท่าตัว และปริมาณโจ๊กที่ตักให้ย่อมมากกว่าเป็นสองเท่า

กลายเป็นสิ่งที่ทั้งสองต่าง...เห็นได้ชัดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินไปที่จะเอ่ยถึงและเคยจินตนาการไม่ได้จะหาความหมายใดๆ ชามที่นางให้เขาใช้ใหญ่กว่าชามของผู้อื่น โถงที่ตักให้เขาก็นอกจากของผู้อื่น!

แต่ช้าก่อน! ดูเหมือนโถงขาวห้ำสหายที่นางตักให้ในวันนี้จะยิ่งมากกว่าเดิม มากจนแทบจะล้นปริ่ม!

"เอ่อ...ชามหนักไป ยกชดลำบาก ท่านใช้ช้อนตักกินเถิด" นางรีบยื่นช้อนไม้ขนาดเล็กให้ ใบหน้าที่เป็นสีแดงระเรื่อเนื่องจากความร้อนในห้องครัวอยู่แล้ว มาตอนนี้สีเลือดฝาดบนสองข้างแก้มยิ่งเข้มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

"ขอบใจ" เมื่องวินเจิงพยักหน้าตอบเสียงขมิ้ม

"อืม" เจียงหุยเสวียก็พยักหน้าเช่นกัน เมื่อเห็นเขาใช้ช้อนไม้กินอาหารแล้ว นางจึงหันไปเก็บกวาดครัว เตรียมข้าวของทั้งหมดที่อีกสักครู่จะต้องใช้เมื่อตั้งเพิง

บางครั้ง...เพียงบางครั้งเท่านั้นที่นางกำลังยุ่งเป็นพัลวัน แต่ทางตา

กลับชำเลื่องมองไปทางเขา ซึ่งก็ช่วยไม่ได้จริงๆ นางรับรู้ถึงตัวตนของเขา มากเกินไป อีกทั้งท่วงท่าของเขาตอนกำลังกินก็ช่าง...ช่างน่าชมน่ามอง เสียเหลือเกิน

เขานั่งตัวตรง ออกผายไหล่ผึ่ง เมื่อช้อนโจ๊กมาถึงปาก เขาจะอ้าปาก เล็กน้อยเพื่อเป่าให้เย็น แล้วค่อยส่งอาหารเข้าปาก ตลอดเวลาตั้งแต่ที่ ตักโจ๊กขึ้นมาจนกินเข้าไป คิ้วกับดวงตาที่หุบลงของเขาช่างดึงดูดสายตา เขาทำราวกับว่าโจ๊กที่นางทำให้เป็นอาหารเลิศล้ำที่ต้องลิ้มลองอย่าง ละเมียดละไม

เขากินโจ๊กไปเรื่อยๆ นางก็ทำงานวุ่นวายและแต่งแสดงท่าที สงบนิ่ง เวลาปกติมักเป็นเช่นนี้ หลังจากนั้นเขาก็จะวางเงินไม่กี่เหรียญ ไว้ข้างซามที่วางเปล่า แล้วลุกจากไปก่อนที่จะบุคคลอื่นในเรือนหมู่จะ รับรู้

โจ๊กซามหนึ่งราคาห้าอึแปะ แต่เขามักจะให้เงินมากกว่านั้น ก่อนหน้านี้นางอยากจะคืนเงิน เขาก็ไม่ยอมรับแล้วเดินจากไป อาจเพราะเหตุนี้ นางจึงตักโจ๊กให้เขามากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ มุมปากก็ยังยิ้มอย่างห้ามไม่อยู่ นางมองไปทางเขาอีกครั้ง แล้วสีกตักประสานกันเข้าพอดี!

หัวใจนางกระตุก แต่นางก็ไม่ได้หลบหน้าหนีอย่างแตกตื่นสติหลุด เพียงขบริมฝีปากอย่างขวยเขินด้วยใบหน้าที่สีแดงก่ำ

"ท่านเมิ่งไม่ต้องจ่ายค่าโจ๊กแล้ว เหรียญเงินที่ท่านให้ไว้เมื่อวานนี้ ยังซื้อโจ๊กชาวห้าสหายได้อีกหลายหม้อ ท่านไม่ต้องจ่ายแล้ว...หรือไม่ก็...หรือไม่พอรุ่นท่านก็มาอีก ข้าจะทำขนมแบ่งนั่งพุทราเชื่อมสักหลายชิ้น

ให้ท่านนำกลับไป ท่านเม็งจะได้เก็บบางส่วนไว้ให้ตัวเองกิน หรืออาจจะให้ผู้อื่นได้ด้วย" นางอยากรู้ว่าจางแสดงความขอบคุณ แต่แล้วก็รู้สึกว่าการที่ท่านสามารถทดแทนได้ชำน้อยจนน่าระอา น้ำเสียงจึงสนิทสนมขึ้น โดยไม่ได้ตั้งใจ

แต่ทว่า...

"พรุ่งนี้ข้าไม่มาแล้ว" เสียงทุ้มต่ำของบุรุษเอ่ยอย่างสุภาพและตรงไปตรงมา

เมื่อได้ยินชายตรงหน้าพูดเช่นนั้น ใบหน้าเจียงหุ่ยเสวี่ยพลันชะงักค้างเอ๋ยถามโดยไม่ได้ตริตรอง...

"ท่านเม็งต้องออกนอกเมืองหลวงไปทำงานอีกแล้วหรือ ครานี้จะไปทีใด ยังคงเป็นที่ชายแดนตะวันตกใช่หรือไม่" นางถามติดกันสามคำถามด้วยปากที่ไวยิ่งกว่าความคิด เมื่อถามเสร็จ ใบหน้ากลับแข็งค้างยิ่งกว่าเดิม

"เออ...คือว่า...ก่อนหน้านี้นี้ตอนที่ท่านเม็งกลับมายังเมืองหลวงมาสอนการต่อสู้ที่ตรอกชงเชียง ข้าได้ยินผู้คนพูดกันว่าท่านเม็งคงจะทำธุระเสร็จแล้ว จึงกลับมาหาทุกคนได้...และมีคน...บอกข้าว่าท่านกลับมาจากชายแดนตะวันตก"

นางอยากรู้จะกล่าวกลับเกลื่อน แต่จางยังคงติดขัด ดีที่เมิ่งอวิ้นเจิงไม่ได้ติดใจอะไรในคำพูดนาง ดวงตาสีเข้มที่มองมายังนางคู้่นั้น แม้จะสงบนิ่งแต่ก็แฝงความอ่อนไหว รวากับถูกนางก่อกวนโดยไม่ทันตั้งตัว

"ผู้แซ่เม็งเห็นว่าแม่นางเจียงคงจะเกิดที่ชายแดนตะวันตกใช่หรือไม่"

เจียงหุ่ยเสวี่ยพลันกำนั้ทั้งสิบแน่น นัยน์ตาทั้งสองสั่นไหวน้อยๆ โดยไม่รู้ตัว ได้ยินเสียงพูดสุภาพของเขากล่าวเสริมอีกว่า

"โจ๊กขาวห้ำสหายขามนี้ของแม่นาง ข้าผู้แซ่เม็งเคยกินมาหลายหน ยามอยู่ที่ชายแดนตะวันตก นับว่าเป็นอาหารที่พบเห็นได้ทั่วไปของท้องถิ่น" เขาหยุดครู่หนึ่ง แล้วกล่าวซ้ำลง "อีกทั้งพวกเจ้าสองพี่น้องหน้าตาไม่ค่อยเหมือนหญิงสาวชาวฮั่น ผิวพรรณออกขาว ดวงตาสีอ่อน สีมม ยามต้องแสงแดดออกเป็นสีแดง เวลากล่าววาจาติดสำเนียงเหน่อ เป็นแจกเช่นเดียวกับหญิงสาวที่อยู่ชายแดนตะวันตก"

หน้าตาภายนอกและสำเนียงการพูดเดิมเป็นสิ่งที่ยากจะปิดบังได้ทั้งหมด การที่เขาดูออกก็ไม่นับเป็นอย่างไรได้ไม่ใช่หรือ เจียงหยูเสวีย ปลอบตัวเองในใจ ริมฝีปากที่ยิ้มอย่างเขินอายเปิดออกอีกครั้ง

"ความจริงเป็นดังเช่นที่ท่านเม็งกล่าว" นางสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วยิ้มบางๆ อีกครั้ง "ที่บ้านเก่า...ที่บ้านเก่าข้าไม่เหลือคนในครอบครัวแล้ว เหลือเพียงพวกข้าสองพี่น้องที่ต้องพึ่งพากันเอง ไม่มีทั้งที่นาและบ้านให้อาศัย ความเป็นอยู่ยากลำบากเกินกว่าที่จะทนต่อไป เราสองพี่น้องจึงตัดสินใจเดิมพัน ติดตาม...ตามขบวนพ่อค้ามายังเมืองหลวง"

เม็งอวินจึงได้ยินแล้วสีหน้าก็ขมขื่น เขาพยักหน้า "เช่นนี้ดูเหมือนว่าเจ้าจะพาน้องสาวเดินทางมาไกลมากกว่าที่จะได้ลงหลักปักฐานในเมืองหลวง"

นางหลุบตาลลงและพยักหน้าเออออตาม "อืม...ใช่แล้ว ไกลมาก เป็นเส้นทางที่ไกลมากจริงๆ แต่...แต่ล้วนเป็นเพราะได้รับความช่วยเหลือจากท่านผู้สูงส่ง หากไม่มีเขา พวกเราสองพี่น้องก็คงอัปจนหนทาง ตกตายด้วยความหิวโหย เสื้อผ้าขาดร่อยอยู่ในป่า ล้วนเป็นเพราะเขาที่ทำให้เรามีหนทางรอด..."

พูดมาถึงตรงนี้น้ำเสียงหญิงสาวราวกับครวญเพลง ฟังดูอ่อนหวาน

จับใจ แม้แต่ใบหน้าก็ยังอ่อนโยนประดุจสายน้ำ รวากับว่าเมื่อกล่าวถึง
คนผู้นั้น ความอบอุ่นในกันบังจิตใจก็ท่วมทะลักออกมาไม่หยุดหย่อน
บุรุษที่นิ่งฟังเงียบๆ อยู่ด้านข้างจึงอดเลิควิวขึ้นด้วยความสงสัยไม่ได้...

'ท่านผู้สูงส่ง' ในวาทะของหญิงสาวผู้นี้ ที่แท้ได้สร้างบุญคุณใดไว้
และเป็นผู้สูงส่งเพียงใดสำหรับนาง

2

ครึ่งปีก่อน ที่ชายแดนตะวันตก

ระหว่างเทียนเจากับชนเผ่าในชายแดนตะวันตกมีอาณาเขตชายแดนร่วมกันเล็กๆ ภูมิลักษณะที่แปลกประหลาดก่อให้เกิดสภาพอากาศที่เป็นเอกลักษณ์ ทุกครั้งที่เที่ยงวันล่องคล้อย เมฆจะเริ่มลดตัวลงกลายเป็นเกล็ดน้ำค้างที่จับตัวอยู่บนภูเขา ต่อให้เป็นฤดูร้อนเพียงแค่ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า ลมก็จะเริ่มพัดโหมมา ทำให้ผู้คนหนาวจนฟันสั่นกระแทกกัน และผิวเปลี่ยนเป็นสีเขียวคล้ำ

หลังกระโดดลงมาจากผาอิงจู่ย กระแสน้ำอันเชี่ยวกรากของฤดูร้อนใหม่ทะลักใส่พวกนาง เจียงหุยเสวียไม่หลงเหลือพละกำลังในการต้านทานอีกเลย

นางเพียงกอดไม้เออร์ไว้นั่น ปล่อยให้กระแสน้ำพัดพาร่างกายหมุนวนกระแทกซ้ายปะทะขวา ประคองศีรษะตนเองให้พ้นผิวน้ำ

ท่ามกลางกระแสดลื่นโดยไม่ลืมหูลืมที่จะหายใจเข้าและหายใจออก

น้ำเชื่อมรากลไหลจากที่สูงลงสู่เบื้องล่าง เดี่ยวก็วิ่งพล่าน เดี่ยวก็หมุนคว้าง เดี่ยวก็ร่วงตกลงตามภูมิลักษณะ จนกระทั่งพวกนางถูกพัดพาไปไกลเท่าใดก็ไม่อาจทราบได้

เจียงหุยเสี่ยวรู้สึกละอายใจจนแทบสูญเสียสติสัมปชัญญะ จนกระทั่งมีอะไรบางอย่างกั๊กกั๊กของนางไว้ กระซอกนางเจ็บไปถึงหนังศีรษะ ทำให้นางรู้สึกตัว พลันหยุดยั้งความนึกคิดที่กำลังจะล่องลอยไปไกลได้ทัน

ขณะที่สมองยังไม่ทันทำงานดี นางก็ออกแรงกอดที่สองแขน พบว่าไม่เออร์อยู่ในอ้อมกอดไม่ได้หายไปไหน จิตใจนางจึงสงบลง แต่หนังศีรษะกลับถูกตึงอีกครั้ง พลันได้ยินเสียงห่มต่ำของบุรุษดังขึ้น...

'ตัวซง หิวโหยเพียงใดก็ไม่อาจทำเช่นนั้นได้ นั่นเป็นผมคนมีชีพชี้นำอย่าได้กั๊กเล่น'

เสียงเดรัจฉานพ่นลมหายใจพัดพาดังขึ้นที่ริมโศก เจียงหุยเสี่ยวรู้สึกว่หนังศีรษะคลายลงทันที ผมยาวร่วงลงมาปรกหน้า

นางเบิกตามองลอดผ่านเส้นผมที่เปียกชื้น นางกับไม่เออร์ถูกกระแสน้ำพัดพามาถึงริมแม่น้ำตอนล่าง เมื่อมองขึ้นไปเบื้องบน เห็นภูเขาขวางชิงขนาดใหญ่ยักษ์ที่กักขังนางเป็นเวลาสิบปีตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า

เวลานี้ดูเหมือนการต่อสู้ที่เขางจะสงบลงชั่วคราว ในที่ที่ไม่ไกลไม่ไกลมีคนจำนวนมากล้มลง อีกทั้งมีคนสิบกว่าคนที่ถูกจับเป็นและมัดรวมกันไว้ทางด้านหนึ่ง กลุ่มชายหนุ่มที่สวมชุดของทหารกำลังยุ่งวุ่นวายอยู่ในสนาม ทั้งช่วยคนของตนเองที่ได้รับบาดเจ็บ และ

เคลื่อนไหวย้ายศพมาวางเรียงให้เป็นระเบียบ

เหตุที่วันนี้ผู้คนทั้งหมดต่างพากันวิ่งลงมาที่เชิงเขาและก่อความโกลาหลวุ่นวาย ไม่มีใครมายับยั้งไม่ให้พวกนางหนีขึ้นไปผาอิงจุยที่แท้เป็นเพราะเกิดการต่อสู้ครั้งใหญ่กับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่บุกมาปราบปรามอย่างนั้นหรือ *เช่นนี้แปลว่าสวรรค์...ในที่สุดสวรรค์ก็มีตาแล้ว?* ขณะที่เจียงหุยเสวียกำลังคิดอย่างเลอะเลือน เสียงร้องพืดพาดแหบห้าวก็ดังขึ้นพร้อมลมที่เป่ารดเส้นผมเปียกชื้นของนาง ฟังดูเหมือนกำลังโมโหโทโสไม่พอใจ

พอนางเบนสายตากลับมาก็ต้องผงะเล็กน้อย เนื่องด้วยระยะอันใกล้ชิดของหัวม้าขนาดใหญ่สีดำสนิท

เสียงทุ้มต่ำของบุรุษดังขึ้นอีกครั้ง เหยยอย่างหมดความอดทน 'ได้ เป็นข้าเข้าใจตำซังผิด เจ้าไม่ได้กัดผมผู้อื่นเพราะหิวโหย แต่เป็นเพราะกลัวว่านางจะถูกน้ำพัดพาไปจึงรีบช่วยเอาไว้ด้วยปาก คาบผมนางลากขึ้นฝั่ง'

'พืดพาด...' มันพ่นลมตามด้วยเสียงฝีเท้าหนักๆ

'เจ้าจะเอาเรื่องข้าให้ได้เลยหรือ' น้ำเสียงเขาอ่อนลง 'ได้ ข้าผิดเองหลังจากเสร็จเรื่อง ข้าจะเลี้ยงสุรานายท่านเป็นอย่างดี'

เจียงหุยเสวียได้ยืมม้าใหญ่ทำเสียงพืดพาดอีกครั้ง คราวนี้เสียงเบาลงราวกับว่ายอมรับ 'เครื่องขอขมา' จากฝ่ายบุรุษแล้ว จากนั้นมันก็ก้าวซำๆ ไปดื่มน้ำที่อีกด้าน

ต่อมาสิ่งที่เล็ดลอดผ่านม่านผมเปียกชื้นสะท้อนเข้าสู่คลองจักขุของนางคือชายาวที่อยู่ในชุดรัดกุมสีดำ ถัดจากขาหลังมาก็เป็นเท้าใหญ่

ในรองเท้าลาลองทำจากหนังสีดำ

บุรุษผู้นั้นเอ่ยกับนาง 'แม่นางได้รับบาดเจ็บที่ใดหรือไม่ แล้วลุกขึ้นยืนได้หรือไม่'

ลาคอนางแห่งผาก นางกัศริมฝีปากพลันรู้สึกยากที่จะเอ่ยคำทำได้ เพียงส่ายหน้าไปก่อน

เขาถามอีก 'แม่นางน้อยที่เจ้าอุ้มอยู่ วางลงให้ข้าน้อยตรวจดูได้หรือไม่'

'พี่สาว...พี่สาว...ฮือ...'

ไม่รู้ว่าร่างน้อยในอ้อมกอดตื่นขึ้นตั้งแต่เมื่อใด หรือเพียงแค่ละเมอร้องไห้ แขนเล็กผอมบางนั้นพลันกอดรัดนางแน่น ศีรษะซุกเข้ามาในอ้อมอกนาง เจียงหุยเสวี่ยสันสะท้านไปทั่วร่างพลางกอดแน่นขึ้นโดยสัญชาตญาณ

นางไม่รู้เลยแม้แต่ร้อยละห้าของสิ่งที่ตนเองในเวลานี้ดูต่อต้าน ระแวง และหวาดหวั่นราวกับกลัวว่าจะมีผู้ใดมาแย่งคนไป

ทหารนายหนึ่งวิ่งอย่างฉับไวมาหยุดอยู่ที่บุรุษตรงหน้านาง รีบร้อนรายงาน...

'ได้ทำยอดมือปราบ พบเด็กหญิงสิบสามคนกับเด็กชายเจ็ดคนในที่คุมขังของภูเขาซวงอิง ดูจากชุดของพวกเขาแล้ว เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าจะเป็นเด็ก ๆ ที่หายตัวไปอย่างต่อเนื่องของชนเผ่าในแถบนี้ ก่อนหน้านี้หัวหน้าของแต่ละเผ่าเคยแลกเปลี่ยนข่าวสารและช่วยกันตามหา และร้องเรียนไปยังที่ว่าการท้องถิ่นของที่นี่ด้วย ในที่สุดตอนนี้ก็ตามหาพบแล้ว เพียงแต่ว่า...ดูท่าแล้ว...ไม่ค่อยดี...' คำพูดรวดเร็วเมื่อกล่าวมาถึงช่วงท้าย

ก็ต้องชะงักลง

เด็กชายเด็กหญิงในวัยแรกรุ่งอันงดงามเมื่อตกมาอยู่ใต้เง้อมมือของใจที่ไม่ว่าความชั่วใดๆ ล้วนกระทำและฆ่าคนไม่กะพริบตาเช่นนี้ จะต้องพบเจอกับการปฏิบัติเช่นไร อีกทั้งยังถูกลักพาตัวมาเป็นเวลานาน เช่นนี้ สถานการณ์จะเลวร้ายถึงเพียงใด ย่อมไม่จำเป็นต้องขบคิดให้มากความ

เขาเพียงเอ่ยถาม 'มีที่ยังรอดชีวิตหรือไม่'

นายทหารหายใจเข้าลึกๆ 'ยี่สิบร่าง...เป็นศพที่ไม่สมบูรณ์'

เจียงหุยเสวี่ยหลังสิ้นสะท้อน พลันความเหินหนาวแทรกซึมไปทั่วแขนขาและกระดูก

เด็กชายเด็กหญิงที่ยี่สิบคนนั้น นางเคยพบพานบนภูเขาชวงอิง...

นางเคยสบสายตากับพวกเขา เป็นดวงตาที่ว่างเปล่าไร้ประกาย สิ้นหวังจนทำให้เท้าของนางเหินหนาวราวกับว่าสักวันหนึ่งนางจะต้องกลายเป็นอย่างพวกเขา...แต่มาวันนี้ ทั้งยี่สิบชีวิตล้วนจบลง ไม่หลงเหลือผู้รอดชีวิต อีกทั้งยังถูกคนพวกนั้นเล่นงานจนกลายเป็นศพที่ไม่สมบูรณ์...

นางหลับตาลงด้วยความยากที่จะสะกดกลิ่น เสียงร้องครวญอย่างขมขื่นหลุดออกมาจากลำคอ

ทันใดนั้นก็มัวตลึงหนึ่งตกลงบนหัวไหล่อันสิ้นเทาของนาง ความอบอุ่นปกคลุมทั่วกาย ทำให้นางซอมน้ำขึ้นโดยพลัน

ไม่ว่าบุรุษผู้นั้นคู่ควรกับนายทหารเสรีตั้งแต่เมื่อใด ตอนนี้เขาย่อลงมานั่งชันเข่าอยู่ตรงหน้านาง

นางมองเห็นใบหน้าที่มีเค้าโครงอันเด็ดเดี่ยวประจักษ์ชัดของเข

เห็นเขาส่งยิ้มอย่างอบอุ่นให้นางที่ผมเฝ้ารกรู้งรังและกำลังรู้สึกกระดาก
อย่างยิ่งยวด สองข้างแก้มเขาห้อยลงเล็กน้อย นางมองดูสองตาอันลึกล้ำ
มีประกายภายใต้คิ้วที่หนาคมดั่งมีดดาบของเขา นางมองเห็นความซื่อตรง
เที่ยงธรรมและเปี่ยมความเมตตาในนั้น

'แม่นางหมดสิ้นหนทางหนี สุดทำยจิงพาน้องสาวกระโดดลงมา
ในแม่น้ำเขียว เพื่อที่จะได้หนีลงมาตามสายน้ำใช่หรือไม่'

เขาเห็นนางเป็นพวกเดียวกับกลุ่มเด็กชายเด็กหญิงยี่สิบคนที
กลายเป็นศพไม่สมบูรณ์

แต่จะว่าไปแล้วก็ไม่ผิด

เขากล่าวได้ไม่ผิด

นางหลบตาลงและพยักหน้าอย่างแข็งขัน กระชับเสื้อคลุมตัวหนา
ที่เขาเพิ่งนำมาห่มให้นางแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว ห่อหุ้มร่างเล็กที่เสื้อผ้าปกปิด
ไม่มิดและสองขาเปลือยเปล่าเอาไว้อย่างแน่นหนา

'ข้าน้อยแชนม์ เป็นคนจากเมืองหลวงของเทียนเฉา มาอยู่ที่นี้ในวันนี้
เพื่อจับกุมตัวโจรที่มายึดเส้นทางบนภูเขาชวงอิง' รวากับว่าไม่อยากทำให้นาง
ตกใจกลัวอีก เขาจึงไม่ได้แตะต้องตัวนาง 'ทั้งไม่ได้เข้าใกล้แม้สัก
ครึ่งก้าว' น้ำเสียงที่ทุ้มต่ำแต่อบอุ่นเอื่อยขึ้น 'นอกจากทหารต้องถีนแล้ว
ชนเผ่าในละแวกใกล้เคียงก็ส่งมือดีมาช่วยอีกแรง มีทั้งที่เป็นบุรุษและสตรี
ผู้แชนม์จะขอให้ท่านป้าท่านหนึ่งติดตามมาช่วยดูแลพวกเจ้าสองพี่น้อง
ไปก่อนดีหรือไม่' รวากับว่าดูออกถึงความสับสนของนาง เขาชะงักไป
ก่อนจะเอ่ยปากขึ้น...

'แม่นางดูแล้วเหมือนจะไม่ได้รับอันตราย แต่ว่าน้องสาวตัวน้อย

ในอ้อมกอดของเจ้าจำเป็นต้องได้รับการตรวจอย่างละเอียด อีกทั้งพระอาทิตย์ก็ใกล้จะตกดินแล้ว เมื่อถึงเวลานั้น น้ำแข็งและเกล็ดน้ำค้างจะเริ่มจับตัวบนภูเขาขวงอิงแห่งนี้ พวกเจ้าสองพี่น้องเนื้อตัวเปียกปอนจะไม่เสาะหาสถานที่อบอุ่นพักค้างแรมได้อย่างไร'

...ได้อย่างไรหรือ

จริงสินะ ตั้งแต่กระโดดลงมาจากผาอิงจู่๋ นางเพียงคิดแต่จะกระโดดหนีจากกรงขังแห่งนั้น มาตอนนี้ได้กระโดดลงมาแล้ว ยังต้องขบคิดหาหนทางรอดชีวิตต่อไป ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป จะกระโดดสำเร็จแล้วมาแข็งตายภายหลังไม่ได้

หากนางเอาชีวิตมาทิ้งไว้เช่นนั้นจริง นางคงไม่มีทางไปสู่หน้าวิญญาณของคนใกล้ตัวที่อยู่บนสวรรค์ได้

สุดท้ายนางก็เลียริมฝีปาก ส่งเสียงหลังจากเสียบมานาน พูดยกับชายหนุ่มแซมเมิงท่านนี้...

'ได้เท่า...ช่วยด้วย...'

ในคืนนั้นที่ชายแดนตะวันตกนอกเมือง นางกอดโมเออร์และซุกตัวอยู่ในเสื้อคลุมหนากว้างที่บุรุษผู้นั้นมอบให้ ด้วยความช่วยเหลือจากท่านป้าซาฉีซึ่งเป็นหน่วยช่วยเหลือที่ติดตามมา นางกับโมเออร์จึงได้ปักหลักในกระโจมหลังเล็กที่ปลูกขึ้นมาชั่วคราว ไม่เพียงเท่านี้ พวกนางสองพี่น้องยังได้อาบน้ำร้อน อีกทั้งยังได้กินอาหารและน้ำแกงร้อนชามใหญ่

เจ้าหน้าที่หนุ่มที่เรียกตนเองแซมเมิงท่านนั้น ดูเหมือนจะมีตำแหน่ง

ที่สูงและสำคัญ ทั้งยังทำงานยุ่งตัวเป็นเกลียว นางเห็นแล้วว่าแม้แต่เจ้าหน้าที่ทางการของท้องถิ่นที่สวมชุดเครื่องแบบต่างพากันมาขอคำชี้แนะหรือหารือกับเขา หัวหน้าเผ่าหลายคนต่างก็มาล้อมวงคุยคุ้ยด้วย แสดงว่าเขาเป็นบุคคลที่เก่งกาจมาก...

บุคคลที่เก่งกาจท่านนี้ ดูเหมือนจะเข้มงวดและถือตัว แต่กลับปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างดียิ่งและมีความอดทนสูงมาก

คืนนั้นนางขดอยู่ในกระโจมพลางทอดโมเออร์ที่หลับลึกไป ช่างนอกผู้ที่ค้างแรมในป่าจุดคบเพลิงขึ้นและจัดเวรยามเฝ้าระวังป้องกันความคิดนางรุ่มรวยสับสนไม่อาจข่มตาหลับได้ นางเห็นเงาของเขา ทาทาบราวๆ อยู่บนกระโจม กำลังถามไถ่ความเป็นอยู่ของพวกนาง สองพี่น้องกับท่านป้าซาฉีด้วยเสียงแผ่วเบา

ราวกับดูออกว่านางหวาดกลัวและระแวง พอเขาฝากฝังพวกนางกับผู้อื่นแล้ว ก็ไม่ได้มาคุยกับนางอีก

ภายหลังเมื่อสะสางงานสำคัญในภูเขาชวงอิงแล้ว เขากับทหารประจำท้องถิ่นก็คุมตัวโจรภูเขาสืบกว่าคนจากไป ท่านป้าซาฉีจึงนำนางและโมเออร์กลับไปที่บ้าน

บ้านของท่านป้าซาฉีตั้งอยู่ในหมู่บ้านบนภูเขาเล็กๆ ที่หมู่บ้านแห่งนี้พวกสตรีจะมีหน้าที่ดูแลเด็กและคนชราในบ้าน ทำนา เลี้ยงไหม ปลูกหม่อน ทอผ้า ส่วนบุรุษที่ยังหนุ่มแน่นแข็งแรงส่วนใหญ่กลับออกไปค้าขาย

นางและโมเออร์อยู่ในหมู่บ้านแห่งนี้เป็นเวลาสามเดือนเต็ม

ไม่ใช่ว่าพวกนางไม่คิดอยากจะจากไป

แต่เนื่องจากพวกนางกระโดดลงมาจากผาอิงจู่ย ถูกกระแสน้ำเชี่ยว

พัดพา ทำให้บนตัวโมเออร์ได้รับบาดเจ็บจากการชูดกระแทกหลายแห่ง กระดูกไหปลาร้าข้างซ้ายกับกระดูกซี่โครงสองซี่ถึงกับหักไป นางก็เพิ่งจะรู้ในภายหลัง และนางเองก็ไม่ได้มีอาการดีไปกว่ากัน นางอาจดูเหมือนไม่ได้เป็นอะไร แต่ลมปราณในทรวงอกกลับติดขัด ต้องลอบเดินลมเอง อยู่หลายวันถึงจะกระอักเลือดเสียออกมาได้หมด

อีกทั้งร่างกายของนางเกิดความเปลี่ยนแปลงที่นางไม่รู้จัก

ตอนอยู่ในลาดเขาไผ่เพะหนอนกู่ที่สำนักเหยียนเหมินแห่งเผ่าชิง นางคิดว่าตนเองได้ตายไปแล้วจริงๆ ตายแล้วฟื้นคืนชีพใหม่ จึงทำให้เลือดลมในร่างกายของนางเปลี่ยนเป็น...สะอาดขึ้น? หรือควรจะกล่าวว่าเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง?

ตอนที่นอนจมกองโคลน รวากับว่านางตกอยู่ในห้วงแดนอันไร้ขอบเขต ได้ยินเสียงท่านยายคุยกับนาง...

'อย่าลืมนะที่ต้องหายใจอย่างไร ยายเคยสอนเจ้า...'

'เสวียหลานรัก เจ้ายังจำวิธีการหายใจเข้าออกได้หรือไม่'

เมื่อย้อนรอยตามสายใยความทรงจำที่ไม่รู้ว่าซ่อนฝังไว้ตั้งแต่เมื่อใด บางทีอาจจะเป็นตอนที่ร่างกายนางตอบสนองขึ้นมาเอง จึงใช้วิชา 'ธรรมาชีวิตเชื่อมวิญญาน' ที่ท่านยายเคยสอนนางขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว นั่นเป็นวิชาการหายใจเข้าออกเพื่อปรับสมดุลธาตุภายในที่ท่านยายผู้เป็นถึงหัวหน้าแม่มดแห่งเผ่าไผ่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับวิญญานของสรรพสิ่งต่างๆ นางในวัยเด็กเคยฝึกฝนครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ไม่เคยไปถึงโลกวิญญานไร้พรมแดนดังคำบอกเล่าของท่านยายมาก่อน

แต่ว่าคราวนี้...นางไม่รู้จริงๆ

บางทีอาจเป็นเพราะถูกบีบคั้นจนถึงที่สุด ไม่มีทางที่จะหนี และหมดสิ้นหนทางถอย ดวงวิญญาณและลมปราณของนางจึงข้ามผ่านทุกสิ่งไปยังห้วงแดนที่ว่างเปล่าแห่งนั้น

ต้นสายปลายเหตุความเปลี่ยนแปลงในร่างกายนางนั้นยังไม่ทราบแน่ชัด แต่สิ่งเดียวที่แน่ชัดก็คือหนอนกู่ในร่างกายและพิษในเลือดนาง ล้วนถูกสะกดเอาไว้ นางใช้เวลาไม่น้อยกว่าจะตระหนักได้ว่าพลังบริสุทธิ์สายนั้นมีต้นกำเนิดมาจากตัวตนและร่างกายของนางเอง

ก่อนหน้านี้ เลือดแต่ละหยดของนางสามารถทำให้ดอกไม้ใบหญ้าที่อุดมสมบูรณ์เปี่ยมพลังชีวิตแห่งเหิรวอัปเนาได้ในชั่วพริบตา สำนึกเหียนเหมินจะใช้คนอย่างพวกนางในการปลูกถ่ายหนอนกู่และยาพิษนางคือ 'มนุษย์หนอนกู่' และ 'ดักพิษ' แต่พอผ่านการตายแล้วฟื้นคืนชีพขึ้นมา นางก็ไม่ต่างอะไรจากคนธรรมดาทั่วไป

เลือดเสียที่นางขับออกมาระหว่างการเดินลม ความจริงแล้วก็กระอักลงบนพื้นหญ้า

แต่หญ่ายังคงเป็นสีเขียวสด

นางมองดูเลือดซึมลงดินตาค้าง กลั้นใจรอคอย ดวงตาทั้งคู่จับจ้องไม่กะพริบ ผลปรากฏว่าทุกอย่างล้วนเป็นไปตามปกติ นางไม่ได้ทำให้สิ่งมีชีวิตบนดินตกลายหรือเหิรวแห่ง

หลังจากนั้นนางก็ทดสอบอีกหลายครั้ง ถึงขั้นกรีดนิ้วตัวเองเพื่อหยดเลือดผสมลงในน้ำ แล้วลอบนำไปป้อนให้ไก่ที่ทานป้าชาฉีเลี้ยง

ผลปรากฏว่าไม่เป็นอะไรจริงๆ ไก่ตัวผู้ยังคงวิ่งเล่นร่าเริง ร้องขันเสียงดังกังวาน ไก่ตัวเมียก็ส่งเสียงไม่หยุดหย่อน วางไข่อย่างขยันขันแข็ง

ต่อไป

นางคิดว่าถ้าหากความเปลี่ยนแปลงนี้มีสาเหตุมาจากวิชา 'ธรรมาชีวิต เชื่อมวิญญาณ' จริงละก็ นั่นอาจเป็นวิธีเดียวที่นางจะช่วยตนเองได้

วิชา 'ธรรมาชีวิตเชื่อมวิญญาณ' ปราณไหลเวียนจากจุดตันเถียนไปทั่วแขนขาและกระดูก ขอเพียงจับเคล็ดวิชาได้ ลมปราณจะไหลหลังต่อเนื่องไม่ขาดตอน วิธีการจับเคล็ดวิชานี้ทำได้ไม่ยาก เพียงฝึกฝนไปเรื่อยๆ สุดท้ายจะบรรลุหรือไม่ขึ้นอยู่กับโชคและวาสนา

เพราะเหตุนี้นางจึงหันมาฝึกฝนวิธีการหายใจเข้าออกนี้ใหม่อีกครั้ง

ทั้งหมดล้วนพึ่งพาความทรงจำในวัยเยาว์ที่มีอยู่น้อยนิด ค้นหาไปที่ละชั้น เป็นไปอย่างเชื่องช้ามาก แต่ก็ไม่ถึงกับไม่ได้อะไรเลย บางครั้งนางยังรู้สึกได้ถึงเลือดลมที่มีพลังในการชำระล้างซึ่งกดทับอะไรบางอย่างที่พร้อมจะออกมาก่อวุ่นวาย

ดังนั้นนางกับโมเออร์ต่างจำเป็นต้องอยู่ค้างในหมู่บ้านต่อไป โมเออร์รักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนนางก็คอยปรับสภาพตนเองที่เปลี่ยนไปจากเดิม ยิ่งอยู่นานก็ยิ่งไม่อยากจากไป แต่พวกนางมีอาจไม่ไป

หมู่บ้านบนภูเขาของท่านป้าชาฉีนั้นดีมาก มีทุกอย่างที่นางวาดหวังไว้ยามฝันถึงวัยเด็ก ท้องฟ้าสีคราม น้ำใสกระจ่าง ผู้คนใช้ชีวิตเรียบง่าย สายลมที่โชยมาปะทะใบหน้านำเอากลิ่นหอมของดอกไม้มาสูดดมและกลิ่นสดชื่นที่ทำให้ผู้คนจิตใจสงบของต้นหญ้ามาให้อยู่เป็นนิรันดร์ เพียงแต่ระยะทางจากหมู่บ้านน้อยบนภูเขาแห่งนี้กับภูเขาลูกอื่น...

ช่างอยู่ใกล้กันเสียจริง!

วันนั้นที่ทหารของทางการมาจับใจในบรรดาสิบกว่าคนที่ถูกจับกุมตัว

กลับไม่มีผู้นำของสำนักเหยียนเหมินแห่งเผ่าชิง ในกองศพของโจรภูเขา ที่ถูกนำมาวางเรียงกันก็ไม่มีบุคคลที่มีตำแหน่งสูงของสำนักเหยียนเหมินเลย

โฉมหน้าของสำนักเหยียนเหมินแห่งเผ่าชิงสร้างมาได้ดียิ่ง ในสายตาคนนอก ภูเขาชวงอิงคือที่ที่ถูกโจรโจดชั่วไม่เห็นกฎหมายหรือฟ้าดินอยู่ในสายตาเข้ามายุ่งครอง ปล้นชิงทรัพย์สิน และฆ่าคนราวกับมดปลวก มาตอนนี้จับใจได้แล้วเรื่องก็จบสิ้น แต่กับผู้ที่ให้โจรชั่วกลุ่มนี้เป็นเครื่องมือและซ่อนอยู่เบื้องหลังความทุกข์อันใหญ่หลวงของนาง หากมิใช่ผู้ที่แทรกซึมอยู่ในนั้น จะมีผู้ใดแยกแยะออก

แรกเริ่มนางสับสนนิ่ง มีเรื่องราวมากมายปะปนกัน แต่ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี ภายหลังพอได้ตั้งหลักในหมู่บ้านน้อยบนภูเขากับท่านป้าซาฉี จึงอยากจะทำเรื่องมาบอกแต่ก็ไม่รู้ว่าควรที่จะบอกใคร

ไม่มีใครให้บอก ทุกอย่างยิ่งเหมือนกับมีน้ำท่วมปาก ในที่สุดนางจึงโน้มน้าวตัวเองว่าในเมื่อโจรภูเขาแห่งภูเขาชวงอิงถูกจับกุมไปแล้ว สำนักเหยียนเหมินแห่งเผ่าชิงก็ไม่เหลือบริวารที่เป็นลี้ลับกลุ่มใหญ่ให้ใช้บงการได้อีกต่อไป รากฐานย่อมได้รับผลกระทบกระเทือน

เพียงแต่ความหวาดกลัวยังคงเกาะกุมจิตใจนางชนิดที่ซบสไล้อย่างไรก็ไม่ไป นางกลัวว่าหากยังคงอยู่ต่อไม่ยอมไป แล้วเกิดมีคนตามมาหาถึงที่นี่ ก็จะทำร้ายท่านป้าซาฉีและชาวบ้านในหมู่บ้านเล็กๆ บนภูเขาแห่งนี้

ภายหลังขบวนพ่อค้ากลุ่มหนึ่งของหมู่บ้านบนภูเขาได้สมุนไพร่ล้ำค่าตากแห้งจากนอกด่านชายแดนตะวันตกมาหลายคันรถ และต้องการจะนำไปส่งที่เมืองหลวงของเทียนเฉา นางจึงกล่าวอำลาท่านป้า

ชาดี พาโมเออร์ที่เริ่มทุเลาจากอาการบาดเจ็บออกติดตามขบวนพ่อค้า
มายังทางตะวันออก ไปให้ไกลจากภูเขาชวงอิง

ก่อนจะจากไป ท่านป้าชาดีมอบก้อนเงินถุงเล็กๆ ให้แก่นาง
เป็นพิเศษพร้อมกับใบขออนุญาตเข้าเมือง

'แม่นางอย่าเพิ่งรีบปฏิเสธ ก้อนเงินถุงนี้ไม่ใช่ของบ้านข้า แต่เป็น
ของมือปราบเทวดาได้ทำเมื่ง เขาฝากฝังให้ข้าช่วยดูแลแม่นางทั้งสอง
จึงทิ้งเงินไว้สำหรับซื้อยาและอาหารดีๆ ให้พวกเจ้าสองพี่น้องรักษาอาการ
บาดเจ็บและบำรุงร่างกาย ฮ่าๆๆ ความจริงข้าก็ใช้ไปแล้วตั้งมาก
เหลือเพียงแค่นี้ เจ้าก็เก็บไว้ดีๆ พอลงเดินทางแล้ว ภายหน้าก็จะมี
เรื่องให้ใช้เงินอยู่บ่อยๆ

แล้วก็ใบขออนุญาตเข้าเมืองสองฉบับนี้ ท่านเมื่งคำนวณไว้อย่าง
รอบคอบ มีดาคืนนั้นเขามาหาเพื่อไถ่ถาม ข้าก็อธิบายเรื่องของพวกเจ้า
ให้เขาฟัง บอกว่าตอนนี้พวกเจ้าพึ่งพาอาศัยกันเพียงสองพี่น้อง ไม่มีสมบัติ
ติดตัว ไม่รู้ว่าภายหน้าจะไปลงหลักปักฐานอยู่ที่ใด ท่านเมื่งจึงให้กระดา
สองฉบับนี้มาก่อนจะไปจากที่นี่ พวกเจ้าก็พกติดตัวไว้จะได้ใช้ในยาม
ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง'

ท่านป้าชาดีเป็นผู้มีพระคุณสูงส่งของนางกับโมเออร์

ส่วนได้ทำมือปราบแช่เมื่งยังเป็นผู้มีพระคุณสูงส่งในหมู่ผู้สูงส่ง

ตอนนั้นได้รับความช่วยเหลือจากเขาที่ริมลำธารใต้ภูเขาชวงอิง
นางคิดว่าเขาทำให้เพียงเท่านั้น แต่ไม่รู้เลยว่าลับหลังเขายังทำเพื่อ
พวกนางสองพี่น้องมากมายถึงเพียงนี้

หากไม่มีเขา นางก็จะไม่รู้จักกับท่านป้า ไม่ได้ไปหมู่บ้านน้อย

บนเขาแห่งนั้น นางกับโมเออร์ก็จะมีทางได้รักษาอาการบาดเจ็บดีๆ และหากตอนนั้นพวกนางไม่ได้รับการช่วยชีวิต นางเพียงคนเดียวอาจจะอดทนจนรอดไปได้ แต่ว่าโมเออร์...นางไม่กล้าที่จะคิดเลย

ดังนั้นหลังจากนอนกลางดินกินกลางทรายเป็นเวลาครึ่งเดือน ขบวนพ่อค้าก็เดินทางมาถึงเขตแดนอันร่ำรวยและงดงามเปี่ยมสุนทรีย์ของราชวงศ์เทียนเฉา แล้วเดินทางต่อไปไม่กี่วันก็ถึงเมืองหลวงที่เจริญรุ่งเรืองถึงจุดสูงสุด

แต่แล้วโมเออร์พลันล้มป่วย เป็นหวัดและไอเล็กน้อย ร่างกายอยู่ในสถานะที่มีไข้อ่อนทรวงตัวมาตลอดทาง ตัวคนล้มป่วยซมซานไม่มีเรี่ยวแรง

โชคดีที่ได้ความช่วยเหลือจากท่านผู้นำขบวนพ่อค้าที่เป็นคนกว้างขวาง ช่วยพวกนางเช่าที่อยู่อาศัยเล็กๆ ในเชิงเป่ยของเมืองหลวงแห่งนี้ ก่อนที่จะออกจากเมืองหลวงไปค้าขายยังอีกอำเภอหนึ่ง

ห้องหับอาจจะเล็กไปบ้าง ลานบ้านก็เป็นลานของเรือนหมู่ที่ทุกคนใช้สอยร่วมกัน แต่สำหรับนางกับโมเออร์ก็นับว่าเพียงพอแล้ว ที่สำคัญกว่าก็คือค่าเช่าราคาถูกมาก

เป็นดังที่ท่านป้าซาซึพูดไว้ไม่ผิด พอออกเดินทางแล้วก็มีเรื่องให้ต้องใช้เงินบ่อยๆ

พวกนางติดตามขบวนพ่อค้าเข้ามายังเมืองหลวง ระหว่างทางก็ใช้เงินไปบางส่วน ต่อมาพอโมเออร์ล้มป่วย นางก็ต้องจ่ายค่ารักษาและยาให้ ทั้งยังเช่าห้องที่ทั้งสองคนจะลงหลักปักฐานร่วมกัน ให้สาวน้อยได้พักฟื้นอย่างวางใจ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก้อนเงินถุงเล็กนั้นก็ร่อยหรอจนแทบจะเห็นถึงก้นถุง

นางจึงไม่มีทางเลือก หยิบมิดสันที่เหน็บไว้ข้างรองเท้ายาวออกมา แล้วแกะหินที่อยู่บนนั้นออก ลักลอบนำไปยังโรงรับจำนำ

ตอนที่นางถูกไล่ต้อนไปที่ตลาดเขาซึ่งเป็นไผ่พะหนอนกู่ตามธรรมชาติ แห่งนั้น นางก็พกมิดสันเล่มนี้ติดตัวไว้อยู่ตลอดเวลา

จะว่าไปแล้วก็น่าขำ มิดสันนี้เป็นมิดที่เจ้าสำนักเหยียนเหมิน มอบให้กับพวกนางทั้งสิบห้าคน ซึ่งเป็นเด็กสาวที่พวกเขาตั้งใจจะใช้ ร่างกายเป็นภาชนะปลูกถ่ายหนอนกู่

ภายหลังนางค่อยได้คิดว่าบางที่เจ้าสำนักเหยียนเหมิน นอกจาก จะอยากเห็นพวกนางเอาชีวิตไปแลกกับสัตว์มีพิษทั่วทั้งตลาดเขาแล้ว ที่จริงก็อยากเห็นว่าพวกนางซึ่งเป็นเด็กสาวเพียงไม่กี่คนจะเช่นฆ่า อย่างทารุณเพื่อช่วงชิงโอกาสรอดอันน้อยนิดของตัวเองอย่างไรบ้าง

ตอนที่อยู่ในไผ่พะหนอนกู่ยักษ์ นางไม่รู้ว่าคนอื่นได้เช่นฆ่า นองเลือดตามที่เจ้าสำนักต้องการหรือไม่ แต่ทั้งหมดนั้นไม่สำคัญ อีกต่อไปแล้ว ตอนนี้นางจำต้องพึ่งพาอาศัยตัวเองเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป ต้องดูแลไมเออร์ และสิ่งที่จะช่วยได้อย่างรวดเร็วที่สุดก็คือหินสลักรูปงู ที่ฝังอยู่บนมิดสันนี้

พอนางมาถึงเมืองหลวงแล้วจึงค่อยรู้ว่ามิดสันที่เช่น 'โรงรับจำนำ' อยู่ด้วย

หินสลักรูปงูมีขนาดใหญ่ประมาณเล็บนิ้วมือ ความจริงแล้วนางเอง ก็ไม่ทราบแน่ชัดว่ามีราคาแพงเท่าใด แต่พอนำหินเล็กๆ ที่สองประกาย ไปแลกเป็นเงินจำนวนห้าสิบตำลึงเงิน นางก็รู้สึกว่าได้แล้ว...อืม ที่จริงก็ดีขึ้นไม่ว่าจะดีอย่างไรแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ นางก็จะได้ชื่อของให้ไมเออร์

ได้พักฟื้นอย่างเหมาะสม แล้วยังมีเงินทุนสำหรับประกอบกิจการขนาดเล็ก

ในที่สุดก็สามารถหนีไปได้ไกลจากชายแดนตะวันตกและลงหลักปักฐานสร้างเนื้อสร้างตัวในเมืองหลวงของเทียนเฉาได้เสียที

หลบซ่อนอยู่ในเมือง เป็นเช่นนี้ดียิ่ง

อืม...อย่างเดียวกันที่ไม่ดีก็คือไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กเรื่องใหญ่เพียงใด หากปล่อยให้เล็ดลอดออกไปเป็นข่าวลือ ข่าวสารนั้นก็แพร่กระจายไปทั่วทั้งเรือนหมู่ หรือถึงขั้นทั่วทั้งตรอกซงเซียง

อย่างเรื่องที่ 'ท่านเม้งมาขอกินทุกวันตั้งแต่ฟ้ายังไม่ทันสว่าง' สืบเนื่องจากท่านเม้งได้ออกมาช่วยนางในที่ที่เขา 'ไม่ควรจะมาปรากฏตัว' ต่อหน้าหูตาของผู้คนมากมายในที่เกิดเหตุ สุดท้ายจึงสร้างความวุ่นวายกลายเป็นเรื่องใหญ่

ผู้คนต่างเชื่อคำพูดของโมเออร์กันมากกว่า คิดว่าเม้งอวินจึงมาขอกินจริงๆ ไม่ว่าภายหลังนางจะยืนยันอย่างไรก็ตาม ว่าที่จริงแล้ว ท่านเม้งจ่ายค่าจ้างทุกครั้งและยังจ่ายเกินมาตั้งมาก แต่ทุกคนก็ไม่ฟังคำพูดเน้นย้ำของนาง ท่านยายเฉียวถึงกับมาหยุกมือนางเบาๆ แล้วเอ่ยอย่างยิ้มแย้ม...

"เด็กโง่ จ่ายหรือไม่จ่ายเงินสำคัญด้วยหรือ"

ไม่จ่ายเงิน มากินเสียเปล่าๆ แล้วจะไปทำอะไรจากคนรับใช้ของสกุลจ้าวสามคนนั้นที่อาศัยอำนาจของนายมาข่มเหงผู้อื่น โฉนจึงไม่สำคัญแล้ว เจียงหุยเสียยิ่งขบคิดอย่างไม่เข้าใจ รู้เพียงแต่ว่าไม่อยากให้เม้งอวินจึงถูกเข้าใจผิด จึงรีบแก้ต่างให้อย่างรวดเร็ว

สุดท้ายท่านยายเฉียวก็ยิ้มพลางส่ายหน้า ตบหลังมือของนางอย่าง
ค่อนข้างหมดความอดทน "เอาเถิดๆ เจ้ากับข้าก็นับว่ามีวาสนา ภายหน้า
หากมีเรื่องเช่นนี้อีก ยายแก่อย่างข้าจะขออาสาตัวให้เจ้าแล้วกัน"

นางยังคงดูเหมือนไม่เข้าใจ

หญิงชราจึงส่ายหน้าแล้วพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง "เจ้าเด็กคนนี้...
เฮ้อ กลายเป็นแม่นางใหญ่อายุสิบหกสิบเจ็ดแล้ว เหตุใดจึงไม่เข้าใจ
ควรจะพูดกับเจ้าอย่างไรดี ชายผู้หนึ่งมาขอใจเจ้ากินทุกวัน เจ้าคิดว่าเขา
มาขอกินเพียงแค่อาหารเท่านั้นหรือ เรื่องเช่นนี้ เจ้าเป็นสตรีไม่สะดวก
ออกปากเอง แต่ก็ไม่จำเป็นต้องรีบ มียายแก่อย่างข้าอยู่ทั้งคน พวกข้า
ไปถามท่านเมิ่งให้กระจ่างแทนเจ้าก็ได้"

แม่นางผู้หนึ่ง ชายผู้หนึ่ง เรื่องราวเช่นนี้...

ที่แท้ทุกคนกำลังคิดว่า...คิดว่าที่ชายผู้นั้นสนใจไม่ใช่อาหาร แต่เป็น
นางอย่างนั้นหรือ

เจียงหุยเสียวพลันตระหนกจนใบหน้าซีดเผือด!

นางเริ่มจากตกใจจนหน้าถอดสีก่อน ผ่านไปสักครู่สองข้างแก้ม
ค่อยขึ้นสีเลือดผาด แต่งขาบชานระบวยไปทั่วใบหน้าดวงเล็ก

เรื่องราวดำเนินไปถึงขั้นที่ต่อให้นางพูดจนปากฉีกก็ไม่อาจแก้ไข
ให้กระจ่างได้ ไม่ว่านางจะอธิบายอย่างไร ท่านยายเฉียวก็คงมีความคิด
เป็นของตนเองไปแล้ว ใช่ว่านางจะสันคลอนได้ง่ายๆ

ความจริงแล้ว ตั้งแต่นางออกจากชายแดนตะวันตกมาลงหลักปักฐาน
ในเมืองหลวง นางไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยว่าจะมีวันได้พบกับ 'ผู้มี
พระคุณสูงส่งในหมู่ผู้สูงส่ง' อีก

อย่างไรก็ตาม เมื่อนางถูกความจริงตามไล่ล่า จำต้องก้าวเดินต่อไป
ข้างหน้า ต้องดูแลโมเออร์ ต้องหาทางมีชีวิตต่อไป แล้วยังต้องใส่ใจ
ต่อความเปลี่ยนแปลงภายในร่างกายอยู่เนืองๆ...

แรกเริ่มนางไม่ได้คิดอะไรมาก จนนางได้ยินผู้อื่นกล่าวขวัญถึง
ความสำเร็จต่างๆ ของท่านเมิ่งที่เพิ่งได้รับตำแหน่งมือปราบเทวดา
นางค่อยๆ นึกขึ้นได้ว่าตัวนางกับไต้เท้ายอดมือปราบบางที่อาจจะอยู่ใน
ที่เดียวกันของเมือง อาจจะอยู่ใกล้กันมากๆ ก็ได้

หลังจากนั้น วันหนึ่งเขาก็มาปรากฏตัวต่อหน้านางอย่างไม่ว้าว้าว
เขามาชี้แนะวิชาการต่อสู้ให้กับเหล่าเด็กๆ ในตรอกซงเซียง ขอชิมโจ๊ก
หนึ่งชามจากนาง ตอนนั้นที่นางพบเจอกับเขา พายุในใจนางปั่นป่วน
เกินกว่าที่คำพูดใดๆ จะพรรณนาได้

นางคิดว่าตนเองต้องดูเ่งามากแน่ๆ มัวแต่ตกตะลึงปล่อยให้เขา
พูดตั้งสามครั้งกว่าจะเข้าใจ พอเรียกสติคืนได้แล้วก็ตื่นเต้นลนลาน

สิบนิ้วเชื่อมโยงกับใจ เพราะใจของนางกำลังตื่นเต้นยินดี ทำให้
นิ้วทั้งสิบของนางสั่นระริก แม้แต่ 'การตักโจ๊กส่งให้อย่างสงบเสงี่ยม'
นางยังทำไม่ได้

เขาจำนางไม่ได้

พอทราบถึงข้อนี้แล้ว แรกเริ่มนางก็ตกใจมาก แต่พอย้อนนึกดูถึง
เหตุการณ์ในครั้งนั้น...

นางมีเส้นผมเปียกปอนปกปิดใบหน้า ตีนกัลลวดูจืดชืดเทาทัณฑ์
หนาวจนเจ็บปวดไปทั่วทั้งร่าง อีกทั้งปวดจนรู้สึกด้านชา จะกล่าววาจาใด
ก็กล่าวได้ไม่ครบถ้วน

ยังไม่ต้องพูดถึงโมเออร์ที่กอดนางแน่นไม่ยอมปล่อยมาตั้งแต่ต้นจนจบ ขดตัวภายในอ้อมอกนางและสั่นอย่างรุนแรงยิ่งกว่านางเสียอีก

เมื่อเทียบกับปัจจุบันที่ชีวิตลงตัวดีแล้ว นางเซิดหน้ายิ้มดอกใช้ชีวิตที่เรียบง่ายสงบสุข เลี้ยงดูโมเออร์จนมีเนื้อหนัง เรียนรู้ที่จะหัวเราะว่าจะหัวเราะร่วมกับผู้อื่นอย่างไร เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอย่างชาวบ้านธรรมดาสามัญ พยายามนึกถึงรายละเอียดของทุกอย่างที่นางเคยมีก่อนช่วงอายุหกขวบ...นางในตอนนี้อย่างแตกต่างจากหญิงสาวที่ถูกม้าของเขาดึงผมขึ้นฝั่งในวันนั้นเป็นอย่างมาก อย่างน้อยก็มีหน้าตาลักษณะภายนอกที่ยากจะนึกเชื่อมโยงกัน เขาจะจำไม่ได้ก็เป็นเรื่องธรรมดา

แล้วก็เพราะความเห็นแก่ตัวของนางเอง นางรู้สึกที่ไม่อยากให้เขาจำได้ เช่นนั้นก็ดีแล้ว

แม้นางจะรู้สึกซาบซึ้งเขาอยู่ในใจ แต่ก็คิดว่าหากจะทำความรู้จักกับผู้มีพระคุณท่านนี้ก็จำเป็นต้องพูดถึงเรื่องที่ภูเขาซวงอิง

ครั้งนี้นางมีสติแจ่มชัดและทราบแน่แท้ใจดีว่าหากเขาได้สอบถามเรื่องของนางกับโมเออร์อย่างละเอียดก็ไม่มีทางที่ความจริงจะไม่ปรากฏ แล้วเรื่องที่นางกับโมเออร์ปลุกถ่ายถอนอนฤเข้าสู่ร่างกาย เลือดกับลมปราณถูกนำมาใช้ทำยาพิษและถูกบังคับให้ทำเรื่องส่งกระป๋องเสริมความชั่วร้ายเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปก็จะไม่อาจปิดบังได้นาน

ไม่ถนัดเลยกว่าจะมีชีวิตที่สงบสุขได้ นางอยากจะทำโมเออร์ก้าวไปข้างหน้า ไม่อยากหันกลับไปหาเรื่องใดๆ ก็ตามที่ข้องเกี่ยวกับภูเขาซวงอิงอีก

ส่วนโมเออร์ คงไม่ยอมนึกถึงที่นั่นยิ่งกว่านางแน่นอน

"มาขอกิน ฟ้ายังไม่สาบ ก็มาแล้ว" เวลานี้แม้ว่าโมเออร์จะกลับเข้ามาอยู่ในห้องเล็กๆ ทางด้านหลังที่นางพำนักร และฟังคำอธิบายของพี่สาวแล้ว แต่ก็ยังคงยืนกรานตามความคิดของตนเอง ยืนกรานตื้อตึงจนสองแถมกลมปอง

เจียงหุยเสวี่ยยิ้มผิ่ตื้นๆ พุดขึ้นอีกครั้งอย่างเหลืออด "ไม่ใช่มาขอกิน เขาจ่ายเงินนะ จ่ายเงินแล้ว จึงไม่ใช่การมาขอกินตี๋มเปล่านั้นอีก..." หยุดไปครู่หนึ่ง "อย่าพูดเสียงดังเช่นนั้น ยังต้องสำรวมจิตใจสำหรับการฝึกเดินลมปราณทั้งวันถึงจะพักผ่อนได้ โมเออร์มีสมาธิอยู่กับการหายใจหน่อย"

หญิงสาวและเด็กหญิงนั่งขัดสมาธิหันหน้าเข้าหากันอยู่บนเตียง กำลังฝึกเดินลมปราณ นี่เป็นวิชาที่แม่นางทั้งสองต้องทำทุกวันหลังจากเก็บร้านขายไฉ้แล้ว

แม้เจียงหุยเสวี่ยจะยังไม่เข้าใจว่าที่แท้เกิดเหตุอะไรขึ้นตอนอยู่บนตลาดเขา แต่นางก็นึกถึงวิชา 'ธรรมาชีวิตเชื่อมวิญญาณ' ของหัวหน้าแม่מדแห่งเผ่าไปขึ้นมาได้ วิชาการเดินลมปราณนี้มีประโยชน์คือทำให้ร่างกายนางได้รับการชำระล้างจนบริสุทธิ์ นางจึงจับโมเออร์ให้มาปฏิบัติด้วยกัน

หลังจากผ่านพ้นนครขุมนี้บนตลาดเขามาได้ ดูเหมือนว่าหนอนกู่พิษภายในร่างกายของโมเออร์จะเกิดการเปลี่ยนแปลง ภายในร่างกายของเด็กหญิงที่เป็นดังเช่นสมรภูมินี้ จากไฟสงครามที่ถูกโชติช่วงกลายเป็นการลดถดถอยลงกลองพักรบ และจากเสียงที่ดังสนั่นเลื่อนลั่นปฐพีกลายเป็นเสียงงันดูจนรุกรมอเวจี ทุกอย่างล้วนเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น

เพราะฉะนั้นนางจึงให้โมเออร์ฝึกวิชา 'ธाराชีวิตเชื่อมวิญญาณ' ด้วยกัน

ตอนนี้หนอนภูพิชภูสะกดเอาไว้ หากเพียรพยายามฝึกเดินลมต่อไป บางทีอาจมีสักวันที่สามารถชำระล้างเลือดเนื้อให้สะอาดบริสุทธิ์ได้จริงๆ

การพาโมเออร์นั่งสมาธิฝึกหายใจเข้าและออกนั้นไม่ใช่เรื่องยาก โมเออร์มีสมาธิดีกว่าคนทั่วไป ทั้งยังเชื่อฟังนางอย่างยิ่ง ฝึกเดินลมเพียงวันเดียวก็ได้ผลลดหน้าไปไกล จากที่เคยหน้าตาซีดเซียวและผ่ายผอมราวกับว่าหากฟันลำตัวที่เดียวก็ขาดกลายเป็นคนเนิ่นใสอ่อนวัย แม้ว่าจะยังคงผอมแฉะแกร็นเป็นอย่างมาก แต่ใบหน้าเล็กๆ อันงดงามก็ดูสดใสเปล่งปลั่ง ดวงตาเป็นประกาย ทำให้ผู้ที่เริ่มถ่วงทางให้อย่างนางปลาบปลื้มใจเป็นอย่างมาก

แต่ว่าวันนี้ดูเหมือนจะกลับไม่มีสมาธิเอาเสียเลย ก่อความงงจนพลอยจิตใจไขว่ไขวไปด้วย

พอมาตอนนี้โดนเจียงหุยเสวี่ดู โมเออร์ที่ถือเอาคำพูดของพี่สาวเป็นกฎเหล็กมาตลอดจึงยอมหลับตาลงอย่างขุ่นเคืองแง้งอน

หายใจเข้า หายใจออก แล้วก็หายใจเข้า แล้วก็หายใจออก โมเออร์หายใจเข้าและออกซ้ำแล้วซ้ำอีก แล้วอารมณ์ก็ปะทุขึ้นมา ไม่อาจอดกลั้นอีกต่อไป เด็กหญิงพลันลิ้มตาขึ้นมาร้องไวยวายอย่างไม่สนใจสิ่งใดทั้งสิ้น...

"ไม่จ่ายเงิน! จ่ายค่าใจึก แต่ไม่จ่ายค่าขนมแบ่งนี้! ขนมแบ่งนี้พุทราเชื่อมเป็นของโมเออร์ไม่ใช่ของเขา พี่สาวทำมาให้โมเออร์กินไม่ได้ ทำมาให้เขา แต่เขามากิน มาขอกิน!" ราวกับรู้สึกเสียเปรียบเป็นอย่างมาก

ดวงตาเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงกำ

คราแรกเจียงหยูเสวี่ยชะงักไป ความคิดหมุนคว้าง จากนั้นจึงค่อยเข้าใจว่าที่ตรูณีน้อยอาละวาดคือเรื่องอะไร

ท่านเมิ่งมารอกินโจ๊กตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ในวันเหล่านี้นางจำได้แล้วว่ามีอยู่สามวันที่ในครัวมีขนมแป้งนึ่งพุทราเชื่อมเหลืออยู่พอดี หลังจากที่ท่านเมิ่งกินโจ๊กขาวห้ำสหายเป็นอาหารเช้าแล้ว นางจึงให้ขนมแป้งนึ่งพุทราเชื่อมจานเล็กๆ กับอีกฝายเป็นของว่างหลังอาหาร

วันนั้นที่กระโดดลงมาจากผาอิงจู่ย นางกอดโมเออร์ไว้ บอกว่า รอให้กระโดดลงไปแล้วนางจะทำขนมแป้งนึ่งพุทราเชื่อมมาให้กินเองกับมือ หลังจากนั้นนางผู้เป็นพี่สาวก็ทำตามคำสัญญานี้ แล้วยังทำขนมอีกตั้งหลายครั้งเพราะโมเออร์ชอบมาก จนขนมแป้งนึ่งพุทราเชื่อมกลายเป็นขนมโปรดประจำตัวของโมเออร์

นางค่อยนึกได้ว่านั่นก็คงจะเป็นขนมโปรดประจำตัวของท่านเมิ่งเช่นกัน

สีหน้ายามที่บุรุษผู้นั้นกินขนม ดวงตาดั่งขุนเขาหรือลงเล็กน้อย เคี้ยวอย่างช้าๆ ลิ้มรสชาติในปากอย่างตั้งใจ

นางยังแอบมองดูทุกครั้งที่เขากลืนขนมคำสุดท้ายลงไป เขาจะทำริมฝีปากให้ชุ่มราวกับยังต้องการจะกินต่อ ถึงขั้นแลบลิ้นออกมาเลีย หลังจากนั้นก็จะหลับตาลงมองจานเปล่าอยู่ลึกลับ

ที่แท้ท่านเมิ่งที่เป็นถึงมือปราบเทวดาก็ชื่นชอบของหวาน ทุกครั้งที่นึกถึงเขายามกินขนมแป้งนึ่งพุทราเชื่อม ใจนางมักจะอ่อนโยน มุมปากหยักยิ้มขึ้นมา

ว่าตามจริงแล้ว ความเปลี่ยนแปลงบนสีหน้าที่เขาแสดงออกมา โดยไม่ได้ตั้งใจนั้นเหมือนกับของโมเออร์ ดูเอร์ตอรร้อยอย่างแท้จริงและพอออกพอใจราวกับอยากชื่นชม ทั้งยังทำให้คนรู้สึกสงสารอย่างบอกไม่ถูก

โมเออร์เพียงแครู้สึกตัวเองถูก 'แย่งกิน' จึงมาโวยวายกับนาง

การฝึกวิชาในวันนี้ผ่านไปได้เพียงครึ่งทางก็ยากที่จะสงบจิตใจ เจียงหุยเสวี่ยจึงหยุดในทันที แล้วเอื้อมมือไปหยิกแก้มนุ่มนึ่งของเด็กหญิง กล่าววาจาชวนหัวว่า "โมเออร์ของเรานี้กินจนเริ่มมีเนื้อมีหนังแล้ว หยิกสนุกจริง ๆ แต่ว่ากินขนมแทนข้าวแล้วยังกินเป็นของว่างยามดึก วันทั้งวันก็กินแต่ของหวานไม่หยุดเช่นนี้ สักวันโมเออร์ต้องตัวอ้วนกลมจนเปียดฝีสาวตกจากเตียง แล้วทีนี้พี่สาวจะไปนอนที่ใดดีเล่า"

"ยังไม่อ้วนกลมนะ ไม่สักหน่อย!" ใบหน้างามบวมบ่งยิ่งกว่าเดิม หยิกสนุกจริง ๆ

เจียงหุยเสวี่ยยิ้มไม่หยุด ลูบหัวของเด็กหญิง "โมเออร์ ท่านเมิ่งผู้นั้น เขาเป็นคนดี เป็นคนดีมากๆ เขาดีต่อพวกเรา มีบุญคุณต่อพวกเรา เป็นผู้มีพระคุณของข้ากับโมเออร์...พวกเรา...ต้องตอบแทนบุญคุณ แล้วก็ต้องดีต่อเขานั่นถึงจะถูก" นางพูดให้ใจความสั้นลง อธิบายอย่างเรียบง่าย ไม่ได้บอกว่าบุญคุณนั้นได้มาตั้งแต่เมื่อใด เพราะไม่อยากให้ดรุณีน้อยไปนึกถึงเรื่องเก่าๆ อีก

โมเออร์เงยบงันไม่เอ่ยคำไปครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็เอ่ยขึ้นว่า "คืนของสิ่งนั้นให้เขา ก็...ก็จะนับว่าตอบแทนบุญคุณแล้ว"

เจียงหุยเสวี่ยเลิกคิ้ว "ของสิ่งใด"

ร่างเล็กๆ นั้นคลานไม่กี่ก้าวลงมาจากเตียงยาว หยิบของสิ่งหนึ่ง

ออกมาจากหีบเสื้อผ้าที่หิวเตี้ยง ส่งถึงเบื้องหน้าของพี่สาว "สิ่งนี้"

นั่นคือเสื้อคลุมตัวยาวสีดำของบุรุษ ผ้าเนื้อหนาหยาบแล้วให้เนื้อสัมผัสหยาบ แต่ว่าเก็บความอบอุ่นได้ดี

เจียงหยูเสียวี่สุดหายใจอย่างหนาวเหน็บ มองดูเสื้อคลุมตัวใหญ่นั้นที่ไม่เออร์หิบบอกมากางต่อหน้านาง...

นี่เป็นเสื้อคลุมตัวใหญ่ที่เมิ่งอวี่นเจิงเอามาคลุมบนไหล่ของนางเพื่อปกปิดร่างกายที่เปล่าเปลี่ยวและให้ความอบอุ่นกับพวกนางทั้งสอง

สมองพลันสว่างวูบ นางซ้อนตามองดูสาวน้อย พุดเสียงเบาอย่างดีอกดีใจ...

"ที่แท้ไม่เออร์ก็รู้อยู่แล้ว เจ้าจำเขาได้ด้วย"

นางคิดว่าในวันที่นำอกสันขวัญแหวนวันนั้น ร่างน้อยๆ ของไม่เออร์เอาแต่ซดอยู่ในอ้อมอกนาง ตัวสั่นงันงกจนไม่ยอมมองและไม่กล้ามองอะไรเลย แต่ที่จริงแล้ว เด็กหญิงก็แอบมองดูว่าผู้ที่เป็นเจ้าของเสื้อคลุมหน้าตาเป็นอย่างไร และจำได้ขึ้นใจ...

3

"โมเออร์เด็กโง่ ตอบแทนบุญคุณใช้ว่าคืนสิ่งของก็จบเสียเมื่อไรเล่า หากเรานำเสื้อคลุมไปคืน ก็เพียงแค่คืนสิ่งของที่ยืมมาตั้งแต่แรกเท่านั้น บุญคุณในนั้นกลับไม่ได้คืนให้แม้สักครั้ง"

เห็นเครื่องหมายอันประณีตของเด็กหญิงยับย่นเหมือนรอยบน ซาลาเปาไส้เนื้อ ปากที่เซิดขึ้นก็ยื่นออกจนสามารถนำไปแขวนเนื้อหมู ได้สามชิ้น ผู้เป็นพี่สาวจึงรีบปลอบ

"ใช่แล้ว ใช่แล้ว โมเออร์โง่โง่เลย ที่โง่นั้นคือพี่สาวต่างหาก ที่นึกว่า เจ้าไม่รู้เรื่องอะไรเลยและลืมทุกอย่างไปหมดสิ้น ทั้งยังคิดจะปิดบังเจ้า ความจริงแล้วเจ้าเห็นอย่างถ่องแท้ถ้วน เห็นว่าเขาหยิบเสื้อคลุมตัวใหญ่นี้ ออกมาจากกระเป๋าบนหลังม้าใหญ่ตัวนั้น พันโอบรอบพวกเขาไว้"

"เจ้าก็เห็นว่าที่นั่นพอตกกลางคืนแล้วหนาวเย็นเพียงใด ลมก็ คลุ้มคลั่งรุนแรง เขาสละเครื่องป้องกันความหนาวเพียงอย่างเดียวที่มี

ให้กับพวกเรา แต่ตัวเองกลับสวมใส่แค่เสื้อบางๆ และทั้งทำงานยุ่งถึงเพียงนั้น ยังไม่ลืมที่จะฝากฝังข้ากับเจ้าให้คนอื่นดูแล..." หยุดไปครู่หนึ่ง "เพราะฉะนั้นเจ้าว่าควรทำดีต่อเขาหรือไม่"

เจียงหยูเสียวลองคาดเดาคำคิดโมเออร์ "อืม...ที่ไม่เออร์อยากถามก็คืออย่างไรถึงเรียกว่าดี อย่างไรถึงเรียกว่าตอบแทนบุญคุณใช่หรือไม่" นางขบริมฝีปากคิด หยุดไปเป็นนานค่อยกล่าวขึ้น "อ้อ...ก็คือเวลามีของดีให้เก็บบางส่วนไว้ให้เขา อะไรที่เขาชอบก็หามาให้เขาถึงตรงหน้า"

เขาบอกว่า...

'พຽ່ງนี้เข้าไม่มาแล้ว'

นั่นแสดงว่าพຽ່ງนี้เขาคงจะออกจากเมืองหลวงไปทำงานตั้งแต่เช้าตรู่

นางรู้ว่าเขาจะไปพຽ່ງนี้เข้า เพราะว่าวันนี้เขายังต้องไปสอนการต่อสู้ที่ลานเล็กๆ ที่อยู่ในบริเวณที่ลึกที่สุดของตรอกซงเซียง

เมื่อเขามาสอนการต่อสู้ในตรอกซงเซียง หากเป็นช่วงเวลาหลังเที่ยงจะเริ่มสอนในยามเว่ย* และเลิกชั้นเรียนที่ปลายยามเฉิน** นับเป็นเวลาสองชั่วยามเต็มๆ

วันในฤดูหนาวท้องฟ้าจะมีมืดเร็ว เพิ่งถึงช่วงยามเฉิน ท้องฟ้าและเมฆในที่ไกลออกไปก็เริ่มย้อมเป็นสีส้มแสด ในสีแสดมีสีแดง ในสีแดงแซมสีม่วง ในสีม่วงยังแทรกด้วยหยาดน้ำหมึกสีดำ มีฝูงนกบินผ่านฟากฟ้าวราวกับกำลังหาทางกลับรัง บินตามกระแสลม กลางคลื่นท้องฟ้า

* ยามเว่ย คือช่วงเวลา 13.00 น. ถึง 15.00 น.

** ยามเฉิน คือช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น.

ไร่ขอบเขต

เมื่อการสอนการต่อสู้จบลง เมื่อบริณเจิงจะคุยกับเด็กไม่กี่คนที่มาขอให้สอนเป็นการส่วนตัว หลังจากให้คำชี้แนะทีละคนแล้ว พอเขากำลังจะหมุนตัวเตรียมจากไป ก็มองเห็นแม่นางที่ชายใจักผู้นั้นยืนอย่างสงบนิ่งอยู่ที่มุมหนึ่งของตรอก

ผ้าโพกศีรษะสีเขียวที่นางสวมเวลาต้มใจักถูกปลดลงแล้ว เส้นผมอ่อนนุ่มยามต้องแสงทองฟ้าช่วงใกล้ค่ำกลายเป็นสีแดง ขับให้ผิวขาวของใบหน้าอ่อนลงราวกับน้ำนม คิ้วของหญิงสาวสองเส้นโค้งโอบอ่อนดั่งวาดเขียนขุนเขาไกล ยามก้มหน้าพริ้มตา ให้ความรู้สึกบางอย่างที่ยากจะเอ่ยคำ

ยามนี้มือขวานางถือตะกร้าไม้ไผ่หนึ่งใบ มือซ้ายกำลังจูงน้องสาวตัวน้อย เมื่อเห็นเขามองไป ดวงตาของนางก็สั่นสะท้านราวกับกวางน้อยที่ตื่นตกใจ ก่อนจะกลับสู่ท่าที่อันอ่อนโยนตามเดิม ทั้งยังคลี่ยิ้มให้เขาอย่างงดงาม

เขาเข้าใจในทันใดว่าแม่นางตั้งใจมารอคอยที่ตรงนั้น และผู้ที่นางรอคอยก็คือเขา

ไม่รู้ว่าในทรวงอกเต้นเร่าอย่างบ้าคลั่งเพราะอะไร เขาหักห้ามความรู้สึกที่อยากจะใช้มือทูปอกเอาไว้ ลอบผ่อนลมหายใจ และมองดูนางที่เดินเข้ามาอย่างช้าๆ

"ท่านเมิง" นางพยักหน้าเล็กน้อย

ทั้งที่เห็นแล้วว่านางมีรูปร่างแบบบาง แต่พอดอนนี้ทั้งสองยืนหันหน้าเข้าหากัน เขายังรู้สึกว่างหญิงสาวช่างตัวเล็ก ศีรษะสูงเพียง

อกของเขา...อึม หรือไม่ก็เป็นเพราะว่าเขารูปร่างสูงใหญ่กำยำ แข็งแรง
ล่ำสัน ฝ่ามือใหญ่ราวใบพัด พอมาเทียบกันจึงรู้สึกว่ายอีกฝ่ายเตี้ยเล็ก
เกินไป

นางตัวเล็ก น้องสาวนางก็ยิ่งตัวเล็ก ต่างเป็น 'สิ่งเล็กๆ' ที่เห็นแล้ว
ทำให้อยากปกป้อง

ทุกครั้งที่ไปกินโจ๊กที่เรือนหมู่ คนที่การได้ยินเป็นเลคอย่างเขาแม้จะ
รออยู่ในครัวเล็กๆ ก็ยังได้ยินเสียงจากห้องนอนที่อยู่ติดกันได้อย่างชัดเจน
เวลาที่นางง่วนอยู่กับงานในครัว น้องสาวนางมักจะหลับสนิทอยู่บนเตียงยาว
แต่จะมีสองสามครั้งที่เด็กน้อยตื่นขึ้นมา และดูเหมือนจะอายคนแปลกหน้า
จนไม่กล้าออกมา จึงเฝ้าอยู่ที่ข้างประตู บนแผ่นประตูที่ทั้งบางทั้งเก่าคร่ำ
มีตาแมวที่ขนาดเล็กยิ่งกว่าเหรียญทองแดง สาวน้อยจะพึงอยู่ตรงนั้นและ
มองลอดผ่านตาแมวเข้ามาในครัว

เขาแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เคยสบสายตากับบุตรธิดาน้อยมาก่อน นึกไม่ถึง
ว่ามาวันนี้เด็กน้อยจะเอ่ยประโยคนั้นต่อหน้าผู้คนมากมาย

เขามาตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง มาทุกวันเพื่อ...ขอกิน

พอนึกถึงว่าตอนนั้นช่างน่ากระอักกระอ่วน ทั้งยังทำให้แม่นางที่
เป็นคนทำโจ๊กต้องออกมาแก้ต่างให้

และเพราะเขาดูเป็นคนเคร่งขรึมเย็นชามาแต่กำเนิด ผู้อื่นไม่กล้า
ไต่ถามมากความ เรื่องในตอนนั้นจึงยังไม่ทันคลี่คลาย ประจวบกับทาง
หน่วยประตูหุบบานส่งผู้ช่วยมาจับกุมอันธพาลทั้งสามของสกุลจ้าวไป
ซึ่งเบี่ยงเบนความสนใจของผู้คนไว้พอดี

ตอนนี้พอเห็นหญิงสาวพยักหน้าทักทาย เขาก็พยักหน้าตอบ เอ่ย

อย่างสุภาพ...

"อันธพาลที่จ้าวซึ่งไหลเลี้ยงไว้สามคนเมื่อเช้า ข้าให้หน่วยประตูกอบานคุมตัวไปซังแล้ว จ้าวซึ่งไหลเองก็มีคดีติดตัวไม่น้อย ทางหน่วยประตูกอบานอยากจับเขามานานเพียงแต่ยังไม่มีโอกาส ครั้นนี้ดูจากการที่ลูกน้องสามคนของเขาออกมาชมแห่งรังแกผู้คนพอดี สามารถขัดทอดถึงเขาได้ไม่ยาก แม้นางเจียงกับน้องสาวสามารถใช้ชีวิตอย่างสงบได้ ไม่ต้องกลัวว่าใครจะมารังควานถึงที่"

อันที่จริงเขาควรจะถามอย่างใคร่ครวญว่านางถูกขารบ้านในตรอกซงเซียงติฉินนินทาหรือไม่

บุรุษอย่างเขาไปปรากฏตัวที่เรือนหมู่เพื่อรอกินโจ๊กของนางอยู่ทุกวัน เรื่องนี้หากแพร่พรายออกไปย่อมทำลายชื่อเสียงของหญิงสาวผู้อื่นไม่กล้ามาถามกับเขา แล้วนางเล่า จะต้องรับมือจนเหนื่อยล้าหรือไม่

แต่ท่าทีที่สงบนิ่งของนางนั้นคือความเยี่ยงอาย ทว่าก็ไม่ได้คิดจะหลบหน้า รวากับอยากปล่อยให้เรื่องวุ่นวายเมื่อเช้านั้นผ่านพ้นไป ดูนางไม่ได้ใส่ใจนัก หากเขาถามขึ้นมาก็จะยิ่งทำให้นางวางตัวไม่ถูก

คำถามมาถึงปลายลิ้นคาอยู่ในริมฝีปากนุ่มที่เผยออก เขาหลบตามองครุณีน้อยที่ชื่อว่า 'โมเออร์' อีกฝ่ายพอสบตากับเขาก็หลบเร้นในทันที โหนกแก้มโป่งพองอย่างเห็นให้ชัด ดึงให้สองแก้มทั้งกลมทั้งตึงราวกับเป็นกระต่ายที่ตะกลามกินหัวไชเท้าแล้วลื้มกลืน จนเขาอดเลิควิวขึ้นไม่ได้

เจียงหุยเสียวรู้ดีว่าหากเรื่องที่มีอุปราชเวทดาอุปราชปราชญ์คนชั่วและออกหน้าให้พวกนางสองพี่น้องที่แผงร้านขายโจ๊กแพร่ออกไป กิจการขายโจ๊กร้านเล็กๆ ของนางย่อมไม่มีใครกล้าแตะต้อง

เพียงแต่คำพูดคนแพร่กระจายไปทั่วทุกสารทิศ
นางมารออยู่ที่นั่นในเวลานี้ ในลานเล็กของตรอกซงเซียงที่เต็มไปด้วย
ผู้คน ไม่มีใครไม่แอบกระซิบกระซาบ...นางขบริมฝีปาก ในใจลอบรู้สึก
ยินดี

แต่ว่าเอาเถิด ผู้อื่นจะพูดอย่างไรก็พูด หากคิดจะหลบหน้าเขา
ตอนนี้ก็คงสายไปเสียแล้ว

จึงเดินออกไปตามที่ตั้งใจไว้ เป็นตัวของตัวเองก็พอ

"ขอบคุณท่านเมิ่งที่ดูแล" นางกล่าวเสียงเบา

เมิ่งอวั้นจึงรับคำคราหนึ่ง หยัดไปชั่วคราวแล้วถามขึ้น "โฉนแม่ นาง
ไม่เออร์จึงไม่มีความสุข"

พลันได้ยินผู้อื่นถามถึง ไม่เออร์น้อยก็ตัวแข็งค้าง หลบไปอยู่ข้างหลัง
พี่สาวครึ่งตัว ก้มหน้าไม่พูดจา

เจียงหุยเสวี่ดึงมือเล็ก แล้วก็ลูบศีรษะน้อยๆ ของเด็กหญิง เรียกอย่าง
ให้กำลังใจ "ไม่เออร์..."

ดรุณีน้อยยังคงนั่งเงียบ แต่เท้าข้างหนึ่งเริ่มเหยียบไปมาบนพื้นดิน

"อ้อ ที่แท้ไม่เออร์ก็นั่งคำพูดพี่สาวไว้อย่างนี้เสีย" นางรำพึงอย่าง
เศร้าสร้อย

"ไม่ใช่! เด็กหญิงรับไม่ได้ที่ถูกเข้าใจผิด จึงงอหน้าขึ้นปฏิเสธ "ไม่ได้ลืม
เสียหน่อย!"

"ที่แท้ก็ไม่ได้ลืม เช่นนั้นก็ดีแล้ว" เจียงหุยเสวี่ยังคงยิ้มให้กำลังใจ
"ในเมื่อไม่ได้ลืม ไหนบอกพี่มาว่าต้องทำอะไร"

เดิมเมิ่งอวั้นจึงยังจับต้นชนปลายไม่ถูก เข้าใจว่าไม่เออร์ช้อย

กลัวเกรงเขาที่ทำหน้าตาเคร่งขรึม และมีรูปร่างสูงใหญ่กำยำมากจึง
ไม่กล้าเข้าไปใกล้ แต่ชั่วอึดใจต่อมา เด็กหญิงก็แย่งตะกร้าไม้ไผ่ที่พี่สาว
ถืออยู่ในมือแล้วเดินออกมา ส่งยื่นให้เขาโดยตรง

"ให้เจ้า!"

สายตาของครูณีน้อยยังคงลดต่ำไม่ยอมมองดูเขา แต่เสียงที่อื้อ
กระแทกเข้าใส่ตบประสาท

"ให้เจ้า!"

เมื่อกวีนเจิมมองไปยังเจียงหยูเสวียทันที เห็นหญิงสาวยื่นให้เขา
เป็นรอยยิ้มที่ขยี้เงินเอียงอาย พอเขารู้ตัวอีกทีก็ยื่นมือไปรับตะกร้าไม้ไผ่
ที่โมเออร์ส่งมาให้แล้ว

ตะกร้าไม้ไผ่เมื่อถืออยู่ในมือของแม่นางทั้งสองดูค่อนข้างใหญ่ แต่
พอมายู่ในมือของเขากลับดูเหมือนหดลงเพราะโดนน้ำ

กลิ่นหอมของอาหารโซยมาเตะจมูก ก่อนหน้านี้ยามเข้าใกล้
พวกนางสองพี่น้องก็ได้กลิ่น มาตอนนี้ถือตะกร้าไม้ไผ่อยู่ในมือ กลิ่นหอม
ก็ยิ่งรุนแรงมากขึ้น

เขาเปิดผ้าขาวที่คลุมไว้ด้านบนออกโดยไม่รู้ตัว กันตะกร้ายังรอง
ผ้าผืนหนาไว้อีกชั้นหนึ่ง ด้านในอัดแน่นไปด้วยขนมทรงสี่เหลี่ยมที่
เรียงชนิด ขนมสีน้ำตาลแซมสีแดง เป็นสีของน้ำตาลทรายกับสีแดงของ
พุทราแดง ผสมกับสีจากการเคี้ยวน้ำผึ้งข้นๆ ด้วยไฟ กลิ่นของวัตถุดิบ
พวยพุ่งออกมาทั้งหมด กลิ่นหวาน กลิ่นหอม กลิ่นเข้มข้นของน้ำผึ้ง
ชั้นแรกตามด้วยอีกชั้นหนึ่ง

เขาพยายามควบคุมสีหน้าของตนเอง เพียงรู้สึกร้อนร่อนในอก ลำคอ

หุดเกร็ง น้ำลายเอ่อขึ้นมาจากโคนลิ้น ทำให้เขาไม่อาจไม่กลืนลงไปจน ลูกกระเดือกพลอยขยับขึ้นลงตาม

ขนมแบ่งนั่งพุทราเชื่อม

นางบอกว่าของหวานชนิดนี้ก็เหมือนกับโจ๊กขาวห้ำสหาย ต่างก็เป็น ของกินที่คนทางชายแดนตะวันตกกินกันบ่อยๆ และเพราะนางทำมา เยอะมาก ดังนั้นจึงอยากแบ่งให้เขาชิม

รสชาติที่ใส่ส่วนผสมมะม่วงและหวานแต่ไม่เลี่ยนเช่นนั้นเป็นรสชาติ ที่เขาชอบ ชอบมาก ว่าตามจริงก็คือเขาชอบมันมากเกินไปด้วยซ้ำ

แต่ตัวเขาที่ฝึกฝนการต่อสู้มาตั้งแต่เด็ก ต้องอดทนต่อความ ยากลำบาก จึงรู้จักยับยั้งชั่งใจจนเป็นนิสัย เขาสามารถกินขนมจานเล็กๆ ที่นางให้เป็นบางครั้งจนเกลี้ยง แต่ก็ไม่เคยเอ่ยปากขอกินเองหรือขอ กินเพิ่มมาก่อน มาเวลานี้ขนมทั้งตะกร้ามาอยู่ในมือเขาโดยไร้ซึ่ง คำอธิบาย แล้วเขาจะอย่างไรดี

หญิงสาวตรงหน้าเขาเอ่ยด้วยเสียงอ่อนโยน "เมื่อบายเหลือเวลาว่าง เลยทำขนมแบ่งนั่งพุทราเชื่อมออกมาเซ่งหนึ่ง ขนมยังคงอุ่นอยู่ ท่านเมื่ง จะกินแบบเพิ่งอบร้อนไปบางส่วนก่อนก็ได้ พรุ้งนี้ออกจากเมืองหลวง ไปทำงานจะพกดติดตัวไปได้ สามารถถนอมรสชาติได้นานถึงหกเจ็ดวัน ไม่มีปัญหา เวลาที่ท่านอยู่บนหลังม้าแล้วรู้สึกหิวหรือว่าอยากกินก็หยิบ มากินแก้หิวแก้อยากได้ทุกเมื่อ" นางลูบศิระของน้องสาวพลางเอ่ยขึ้น...

"ขนมแบ่งนั่งพุทราเชื่อมเป็นของโปรดของโมเออร์ โมเออร์บอกว่า ขนมแบ่งนั่งพุทราเชื่อมเซ่งหนึ่ง นางเก็บไว้เองครั้งหนึ่ง แบ่งให้ท่านครั้งหนึ่ง เรื่องเมื่อเช้านี้ ต้องขอบคุณที่ท่านเมื่งให้ความคุ้มครอง และก็ต้อง

ขอโทษท่านด้วย"

คิ้วหนาของเม้งอวินจึงเลิกขยับขึ้นสูง

ขอบคุณเรื่องเมื่อเช้า? ย่อมต้องขอบคุณเรื่องที่เขาลงมือสั่งสอน
นักเลงสามคนที่จ้าวชิงไหลเลี้ยงเอาไว้

ส่วนเรื่องที่ขอโทษ...คือเรื่องที่ดรุณีน้อยพูดจาไม่ยั้งคิด เปิดเผย
เรื่องที่เขามารอกินโจ๊กทุกวัน แล้วยังกล่าวหาว่าเขามาขอกิน มากิน
โดยไม่จ่ายเงินต่อหน้าคนจำนวนมาก

ดังนั้นนางจึงรู้สึกผิด เข้าครัวทำขนมด้วยตนเอง แล้วให้น้องสาว
นำมาส่งให้เขากับมือ? แต่ความจริงแล้วคนที่ควรรู้สึกผิดคือเขาต่างหาก
เป็นเขาเองที่ไม่คิดไตร่ตรองให้ถี่ถ้วน ก่อให้เกิดเหตุการณ์วุ่นวายเช่น
เมื่อเช้า

ขอเพียงเป็นผู้มีสายตายาวไกลก็ต้องดูออก ว่าภายใต้การบงการกึ่ง
'กระตุ่น' ของพี่สาว ดรุณีน้อยส่งมอบตะกร้าขนมแบ่งนั่งพุทราเชื่อมนี้
ด้วยความหวงแหนอย่างมาก ครั้งนี้เม้งอวินจึงจึงทำเป็นมองไม่เห็น
ตอบกลับผู้อื่น "ไม่จำเป็นต้องขอโทษ ไม่มีอะไรต้องขอโทษ แต่ต้อง
ขอบคุณแม่นางโมเออร์ที่ยินยอมเสียสละของโปรด"

ดรุณีน้อยความจริงเป็น 'สิ่งเล็กๆ' ศีรษะสูงเท่าเอวของเขา พอได้ยิน
เขาพูดคำว่า 'เสียสละ' รวากับว่าตัวโมเออร์เองถูกอะไรเข่นเข้าเนื้อจริงๆ
เครื่องหน้าทั้งห้าบุดเบี้ยวเหมือนได้รับความเจ็บปวด

เม้งอวินจึงเห็นหญิงสาวผู้เป็นพี่สาวแสดงสีหน้าอย่างไม่อาจ
ทำเช่นไรได้ รวากับว่าทั้งโมโหและขบขัน แต่นางก็ไม่ได้กล่าวอะไร
เพียงลูบไล้ศีรษะและไหล่บางของน้องสาว ตีแก้มที่โป่งพองอย่างเบาเมื่อ

ความอ่อนโยนเพิ่มพูนเท่าทวี

เขาลอบสอดหายใจเข้าออกลึกๆ พอผ่านไปสองลมหายใจแล้ว ค่อยหยิบกล่องแบนเล็กๆ ออกมาจากอก แล้วยื่นให้ "นี่คือของที่เมื่อเข้านำมาจะให้แม่นาง แต่ว่าข้าลี้มให้"

เจียงหุยเสวี่ยซ่อนตามองอย่างตกใจ "นี่คือ?"

เขากล่าวเสียงนุ่มนวล "ยาพอกทาแผลพุพอง สามารถรักษาแผลฟกช้ำดำเขียว ได้ยินท่านหมอบอกว่ามีสรรพคุณในการรักษาแผลเป็น"

"...แผลพุพอง?" นางถอนมือออกจากศีรษะของโมเออร์ อดไม่ได้ที่จะกดมือลงบนแขนอีกข้างหนึ่ง

ภายในแขนเสื้อ แขนเล็กของนางมีผิวหนังบางส่วนยังคงบวมแดงและปวดแสบ เป็นแผลโดนลวกที่เมื่อวานไปแตะถูกหม้อเหล็กโดยไม่ได้ตั้งใจระหว่างที่กำลังทำใจึก แผลมีขนาดใหญ่ประมาณครึ่งฝ่ามือ แต่บาดแผลและความเจ็บปวดเช่นนี้ เมื่อใช้น้ำสะอาดล้างแล้วนางก็ไม่ได้ใส่ใจอีก จึงไม่รู้ว่าเขาสังเกตเห็นตั้งแต่เมื่อใด อีกทั้งยังไปหายาทาแผลมาให้นาง

ในเวลานี้ บรรดาเด็กที่เลิกเรียนการต่อสู้หลายคนยังคงอยู่ในลานเล็ก บ้างก็เข้ามาจูงมือโมเออร์ บ้างก็เข้ามาเรียก...

"พี่สาว พี่สาว ทางนี้ ทางนี้! มาทางนี้!" พอเห็นเมิ่งอวินเจ้หันไปตามเสียง เสียงเรียกนั้นก็ชะงักด้วยความลังเล ลดลงเป็นเสียงกระซิบ "มานี้...พี่สาวมาทางนี้..."

เป็นปั้งโถวหลานชายของตาเฒ่าเจี๋ยว เด็กชายอายุยังไม่ครบแปดขวบ มีนิสัยประหลาดมาก ชอบมาชวนโมเออร์ไปเล่นด้วยเป็นประจำ

ใบหน้าที่เหมือนล้อมด้วยเมฆทะเลสีของโมเออร์ยิ้มกว้างในทันที
สองตาเป็นประกาย

โมเออร์เงยหน้ามองดูพี่สาวก่อน พอเห็นพี่สาวยิ้มและพยักหน้าให้
ก็ไม่รอช้าอีกต่อไป ทั้ง 'ความเจ็บใจ' ที่ต้องแบ่งขนมแบ่งหนึ่งพุทราเชื่อม
ตะกร้านั้นไว้เบื้องหลัง วิ่งก้าวเล็กๆ ไปหาบั้งโถงกับเด็กอีกไม่กี่คนที่
อีกด้านหนึ่ง

พวกเด็กๆ ดูเหมือนกำลังจะเล่น 'ทหารจับโจร' จึงแบ่ง 'กองกำลัง'
เอาไว้เรียบร้อยแล้ว โมเออร์ยอมต้องเข้าไปสมทบกับบั้งโถง

เจียงหุยเสี่ยวถอนสายตากลั้มมาจากพวกเด็กๆ แล้วมองดูคนตรงหน้า
สายตาของเขาจดจ้องมองนิ่งดูแฝงความหมายลึกซึ้งใด ทำให้แก้ม
ของนางอยู่ๆ ก็ร้อนผ่าวราวกับที่ตรงนั้นโดนลวก

นางขบคิดชั่วครู่ กลืนน้ำลาย ก่อนจะรวบรวมเสียงกลับคืนมา
"...เมื่อเข้าท่านเม้งย้อนกลับมาอีกครั้ง เพราะว่าลืมให้ยาทาแผลกลองนี้
ใช่หรือไม่ พอท่านมาก็พบว่ามีคนมาก่อเรื่องที่หน้าร้าน จึงไม่อาจ
ไม่ออกหน้า ถูกหรือไม่"

ความจริงแล้วเม้งอวินจึงไม่ได้ลืมมอบยาให้ เพียงแต่พอเขา
ซ่อนยาทาแผลไว้นอกแล้วเกิดลังเลขึ้นมา

แผลโดนลวกบนแขนของนางอยู่ใกล้กับข้อพับข้อศอก เมื่อวาน
เขามากินโจ๊ก นางแผลพบบนเสื้อขึ้นทำให้เขาสังเกตเห็น แต่นางไม่พูดถึง
เขาจึงไม่อยากรถามโดยตรง มิฉะนั้นจะดูเหมือนกับว่าเขาจับตามองนาง
อยู่ตลอดเวลา วันนี้เขาจึงตั้งใจนำยาทาแผลมาให้โดยเฉพาะ ในขณะที่
เขายังไม่รู้ว่าจะจะให้ยาอย่างไรดี นางก็ออกไปทำงานยุ่งตัวเป็นเกลียว

อยู่หน้าแผงขายผักแล้ว

เดิมเขาจากไปแล้วจริงๆ แต่พอเดินไปเรื่อยๆ ในใจก็ยังไม่สบอารมณ์ รู้สึกว่าตัวเองโง่เง่าที่สุด นางได้รับบาดเจ็บทั่วๆ เขายังเอาแต่กลัดกลุ้มกับเรื่องไม่เป็นเรื่องอย่างจะมอบยาให้นางอย่างไรดี

จับตาดูนางอยู่แล้วอย่างไร เขาก็มองดูนางมาตลอดจริงๆ

คำถามที่นางถาม เขาไม่ได้ตอบ เพียงพูดหนึ่งๆ ว่า "เก็บยาไว้เถิด พอกทวารวันละสองครั้งลงบนแผลได้เลย ไม่ช้าก็จะหายดี"

ในที่สุดเจียงหยูเสวียก็ยื่นมือออกไปปรับกล่องยาทาแผลที่เขาให้มา ถือไว้แน่น ค้อมศีรษะเล็กน้อย

"ขอบคุณ..."

"อืม" เมื่อกวีนเจียงรับคำคราหนึ่ง มองดูผมหน้าม้าที่ปลิวไสวอยู่บนหน้าผากกับขนตาดำพริ้มงอนของนาง เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ อยากจะบอกนางว่าพวุงนี้เขาจะออกจากเมืองหลวง คงไม่ไปกินโจ๊กที่เรือนหมู่ อยากบอกนางว่าไม่ต้องรอเขา ขณะกำลังจะอำปาก พลันนึกได้ว่าบอกไปแล้ว

เขารู้ว่าได้บอกไปแล้ว แต่ก็ยังนึกห่วงอย่างไม่มีเหตุผล เขาไม่นึกมาก่อนว่าตนจะเป็นคนเรววนเช่นนี้

เวลานั้น เขาไม่มีคำพูดใดจะกล่าว ได้แต่ยืนอยู่ที่เดิม ทั้งที่ควรจะไปเยือนอู่มาได้แล้ว แต่ก็รู้สึก่อีกฝ่ายยังมีอะไรจะพูด ทำที่เช่นนั้นทำให้สองเท้าของเขามีอาการขยับเขยื้อน ทำได้เพียงจ้องมองและรอคอยอย่างสงบนิ่ง

เป็นไปตามที่เขาคาด ตรงหน้าเขา หญิงสาวที่เดิมเอาแต่ก้มหน้า

พูดเพิ่มพำได้รวบรวมความกล้า เยกหน้าที่มีดวงตาจ้ำน้ำแฉ่งแวว
เมฆหมอกขึ้นมา จ้องมองเขาตาไม่กะพริบ รวากับกำลังคิดแล้วคิดอีก
คิดแล้วคิดอีก แต่ก็คิดหาเหตุผลไม่ออก ทำได้เพียงถามออกมา เสียง
อ่อนหวานนั้นฟังดูเอียงอาย...

"ข้ามีเรื่องที่ค้างคาในใจ อยากจะขอคำอธิบาย จึงมาเรียนท่านเมิ่ง
โปรดช่วยไขให้กระจ่าง"

เขานิ่งไป แวตาสู่ขุมลุ่มลึกดุจสายธาร "เชิญถาม"

มือที่ซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้อของเจียงหุยเสวี่ลอบกำเป็นหมัดเล็กๆ
หายใจเข้าแล้วพูด "ตั้งแต่ที่ร้านขายโจ๊กให้ชิมอาหารจนเปิดกิจการถึง
ทุกวันนี้ก็เป็นเวลาได้เดือนกว่าแล้ว ต้องขอบคุณท่านเมิ่งที่คอยสนับสนุน
'โจ๊กชาวห่าสหาย' นั้นมีประโยชน์จริง และข้าก็รู้สึกว่ามีฝีมือของตัวเอง
ถึงขั้นแล้ว เพียงแต่กินโจ๊กแบบเดิมอยู่ทุกวัน คนเราหากกินแต่รสชาติ
เดิมๆ จะเป็นของเลิศจรเพียงใดก็ต้องมีวันเบื่อบ้าง แต่ท่านยังคงมาที่
เรือนหมู่ทุกวัน หรือท่านจะมาเพราะโจ๊กหนึ่งชามจริงๆ ไม่มีสาเหตุอื่นใด"

'ชายผู้หนึ่งมาขอโจ๊กเจ้ากินทุกวัน เจ้าคิดว่าเขามาขอกินเพียงแค
อาหารเท่านั้นหรือ'

คำพูดของท่านยายเจียวทำให้นางหัวหมุนตาพร่า แต่นางจะไม่
คำนึงถึงก็ได้

'เจ้าเด็กคนนี้ กลายเป็นแม่นางใหญ่อายุสิบหกสิบเจ็ดแล้ว เหตุใด
จึงไม่เข้าใจ'

ก็เข้าใจไม่เข้าใจ!

นางคิดว่าตนเองขายโจ๊ก เขามากินโจ๊ก นางประกอบกิจการค้าขาย

เล็กๆ เขาก็เป็นลูกค้าที่มาอุดหนุน เรื่องราวไม่มีทางโปร่งใสมากไปกว่านี้แล้ว แต่พอคิดใคร่ครวญอย่างละเอียด...ความจริงกลับไม่ธรรมดา

นางคาดเดาไม่ถูกและก็ดูไม่ออก จึงอดที่จะถามตามตรงไม่ได้ นางอยากรู้แน่ชัดถึงเจตนาของเขา แล้วรอให้ความจริงกระจ่าง จากนั้นนางก็จะได้...จะได้...นางก็ยังไม่รู้ว่าตนเองจะทำอะไรได้ แต่อย่างน้อยนางก็จะได้ไม่ลับสนว่ารุ่นหรือละเมอเพื่อפקเพราะคำพูดของท่านยายเจียว

เขาเหมือนถูกคำพูดของนางโจมตี

คือรูปดาบหนาดกดาของเขากระตุกและเหยียดตรงดุจสันเขา แต่ไม่ซ้าก็กลับสู่ท่าที่สำรวมดังเดิม

"แม่นางเจียงคิดว่าหากผู้แม่เม้งไม่ได้มาเพื่อกินโจ๊ก แล้วมาเพื่ออะไร" เขาถามทำลายความเสียบด้วยคำถามเดิม

นางขบถ้านในริมฝีปาก ผืนใจเอ่ยขึ้นว่า "ท่านยายเจียวบอกว่าเรื่องเช่นนี้ข้าที่เป็นสตรีไม่สะดวกจะออกปาก แต่ก็อยากไถ่ถามให้ชัดเจนจะได้ทราบแน่ชัดว่าหากท่านเม้งไม่ได้มาเพราะ 'โจ๊กขาวห้าสหาย' แล้วมาเพราะอะไร" นางก็ถามด้วยคำถามเดิมเช่นกัน ถามจนเลือดในผิวนางฉีดพล่าน เหงื่อชุ่มซึมทั่วร่าง ตัวร้อนจนไอเริ่มขึ้น

เกิดความเสียบระหว่างทั้งสองอีกครั้ง แต่ว่าดวงตาของนางนิ่งและกระจ่างใส ไม่มีที่ท่าว่าจะหลบสายตา แม้ว่าใจจะเต้นรัวราวกับจะกระดอนออกจากอก ปวดร้าวถึงเพียงนั้น นางยังคงมองเขาและเฝ้ารอคำตอบ

จากนั้นนางก็เห็นริมฝีปากเขาเผยออกซ้าๆ ได้ยินเสียงสุภาพ

ราบเรียบของเขาคูว่า... "ไม่ได้มาเพราะเหตุอื่น ข้ามาเพราะใจักขามหนึ่ง
จริง ๆ"

แก้วหูนางสิ้นสะท้อน ห้องหัวใจก็สิ้นสะท้อน ได้ยินเขาพูดต่อ
ด้วยน้ำเสียงที่ไม่เปลี่ยนแปลง...

"ข้าเป็นบุรุษผู้หนึ่ง ไปรอกินใจักที่ครวเล็กทุกวันตั้งแต่ฟ้ายังไม่สา
สรวงความลับสนให้แม่นางแล้วจริง ๆ และเรื่องที่ท่านยายเฉียวชอบ
ผูกसानวสนาให้ผู้อื่น ทุกคนในตรอกซงเชียงล้วนรู้ดี หากยายเฒ่าจะ
คิดเช่นนั้นก็ไม่แปลก แต่ว่าผู้แซ่เม็งกลับไม่ได้มีเจตนาเช่นนั้น ข้ายอม
ไม่...ไม่ได้..." ริมฝีปากดุจขุนเขาเฝ้าเข้าหากัน พูดขึ้นอย่างใคร่ครวญ
"อืม...ยอมไม่ได้คิดอะไรเกินเลยต่อแม่นาง ความรู้สึกที่ผู้แซ่เม็งมีต่อ
แม่นางนั้น ไม่ใช่ความรู้สึกระหว่างบุรุษและสตรี ข้ามาเพื่อใจักขามเดียว
ไม่มีสิ่งใดแอบแฝง"

เสียงหุยเสียวรู้สึกเหมือนไฟที่พลุ่งพล่านได้ฉิวพุ่งขึ้นไปถึงจุดสูงสุด
บนศีรษะ ทำให้ศีรษะของนางพองโต นัยน์ตาปวดแปลบ รวากับถูก
ตบแรง ๆ หลายฝ่ามือจนเสียงดังอื้ออึงอยู่ในหู ทัวทั้งใบหน้าร้อนรุ่ม
ไปหมด

มาถึงตอนนี้นางค่อยรับรู้ถึงความในใจที่แท้จริงของตนเองเสียที่
หลังจากการเลอะเลือนในครั้งนี้ นางรู้แล้วว่าใจตนเองโอบอุ้ม
ความคาดหวังรอคอย คาดหวังอย่างลับ ๆ ว่าจะได้ยินคำตอบที่ต่างออกไป
จากปากของเขา

และก็เป็นตอนนี้อีกเช่นกัน นางค่อยเข้าใจว่าโดยที่นางไม่ทันรู้ตัว...
นางก็เห็นตนเองเป็นเช่นหญิงสาวธรรมดาสามัญคนหนึ่ง

ไม่มีใครไม่อยากจะเป็นที่ชื่นชม เอาใจใส่ มองด้วยสายตาที่ชื่นชม แต่อารมณ์ความรู้สึกผิดหวังในรักและโคกเศร้าเสียใจยังคงเป็นสิ่งที่มากเกินไปจนจำเป็นสำหรับเจียงหุยเสวี่ย

นางนั้นรู้อยู่แก่ใจว่าตนมีเรื่องให้กลัดกลุ้มมากพอแล้ว จะเอาปัญญาจากที่ได้ไปคิดเรื่องหาความสำราญใส่ตัวและเรื่องกำกวมไม่ชัดเจนเช่นเรื่องระหว่างบุรุษกับสตรี

เมิ่งอวั้นจึงกล่าวอย่างไม่ปิดบังและตรงไปตรงมา บอกให้รู้อย่างชัดเจนว่าเขาไม่ได้คิดอะไรกับนางเลยแม้แต่หน่อย ซึ่งเป็นเช่นนั้นก็ดีแล้ว

ไม่ว่านางจะอายแทบทนไม่ได้รู้สึกตัวทั้งร่างร้อนผ่าวและเหินหนาว ไขสันหลังเพียงใด แต่ก็คิดว่าทำให้นางรู้สึกเข็ดหลาบเช่นนี้ยังดีกว่าเป็นเช่นนั้น

เข้าใจแจ่มแจ้งแล้วก็ดี

"อย่างนั้น...ข้าทราบแล้ว" นางสูดหายใจเข้าลึกๆ ความร้อนระอุในดวงตาเอ่อขึ้นอย่างไม่อาจสะกดกลั้น นางยังต้องฝืนอดทนเอาไว้ แม้แต่ริมฝีปากยังคลี่ออกเป็นรอยยิ้มอ่อนโยนแสนจี๊ดจ๊าด "นี่ไม่ถึงเลยที่ท่านเมิ่งจะชื่นชมโจกขาวห้ำสหายที่ข้าทำถึงเพียงนี้ ข้าจะคงรสชาติเอาไว้ไม่ว่าอย่างไรก็จะไม่ทำให้ความชื่นชมของพวกลูกค้าเสียเปล่าแน่"

นางยิ้มขึ้นอีกครั้ง ไม่รอให้เขาตอบคำก็ย่อเข่าลงเล็กน้อยเพื่อแสดงความคารวะ แล้วหมุนกายมุ่งไปหาพวกเด็กๆ

แต่แล้ว...

"แม่นางเจียง ผู้แช่เมิ่งไปเยียนทุกวันเพราะใจหนึ่งขาม หรือพูด

อีกอย่างก็คือเพราะเจ้า"

อะไรวะ

นางชะงักฝีเท้าทันที แต่เพราะหยุดอย่างกะทันหัน ร่างกายที่นอนบน
จึงส่ายโงนเงนเล็กน้อย

ทันใดนั้นนางก็หันกลับไป ชายที่เล่นงานนางกลับแบบไม่ทันให้
ตั้งตัวยังคงมีท่าที่สงบนิ่งไม่เปลี่ยนแปลง นอกเสียจากแวตามีเงื่อนงำ
ชวนให้คนขบคิด

ที่แท้เขาหมายความว่าอย่างไร เขาทำให้นางสับสนไปหมดแล้ว!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625628.html>